

micron orion

FLASH 40

număr aniversar
realizat în colaborare
cu membri vechi
și noi ai SFVA

1982
2022

*o dată
visul
călătoriei prin stele
se va împlini
în vis
odată*

SFVA

nr.3(5) prima publicație SFVA



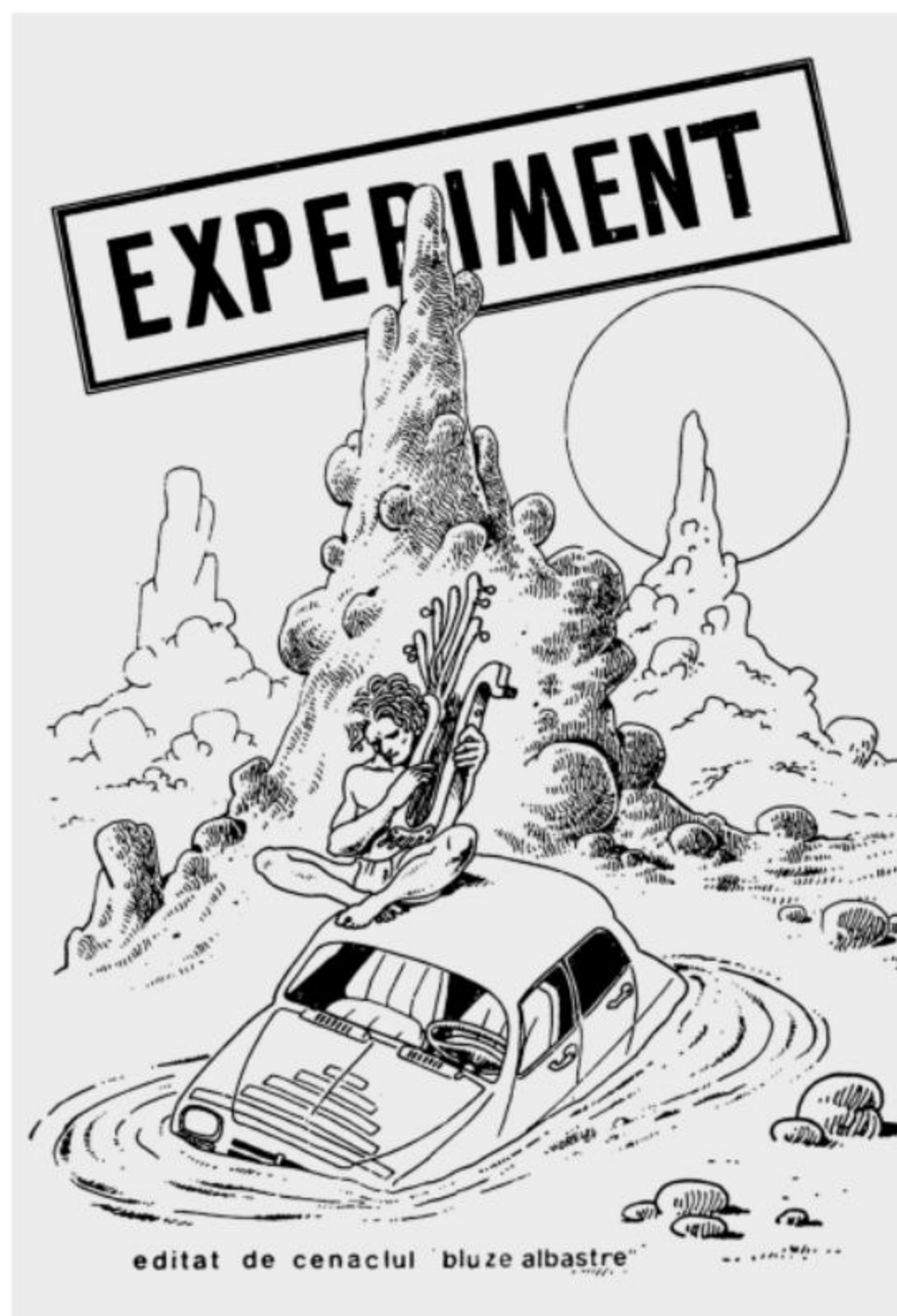
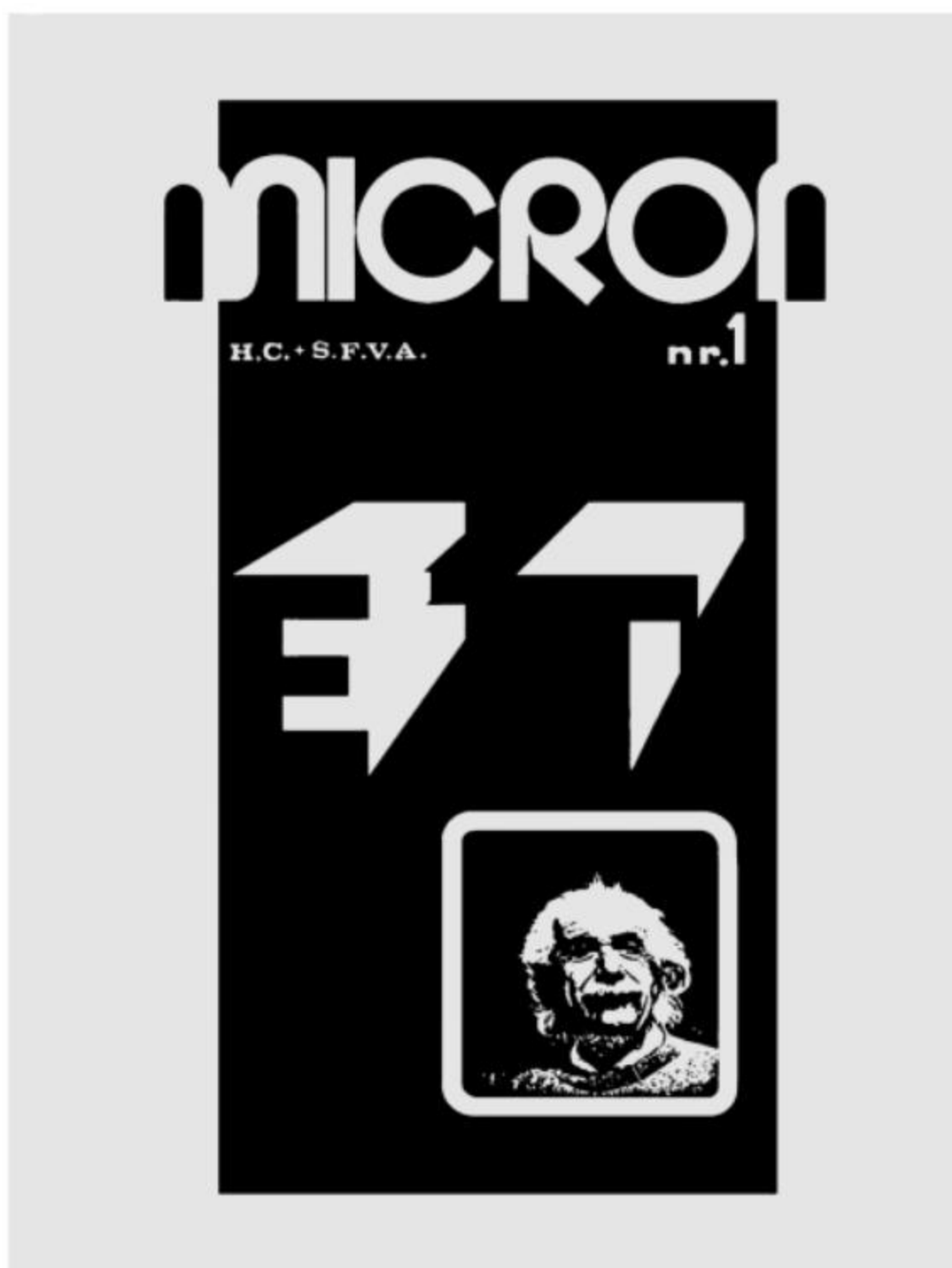
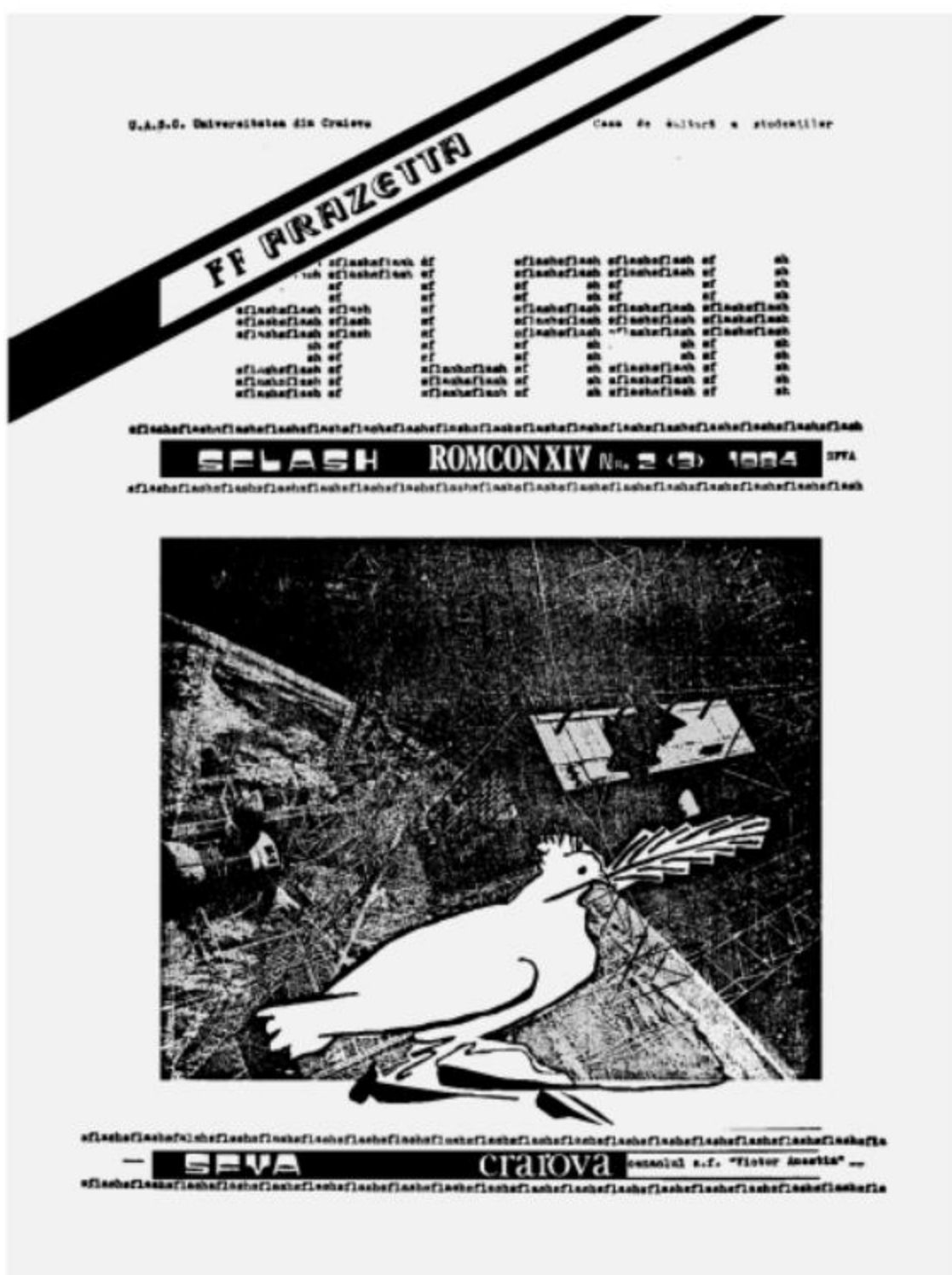
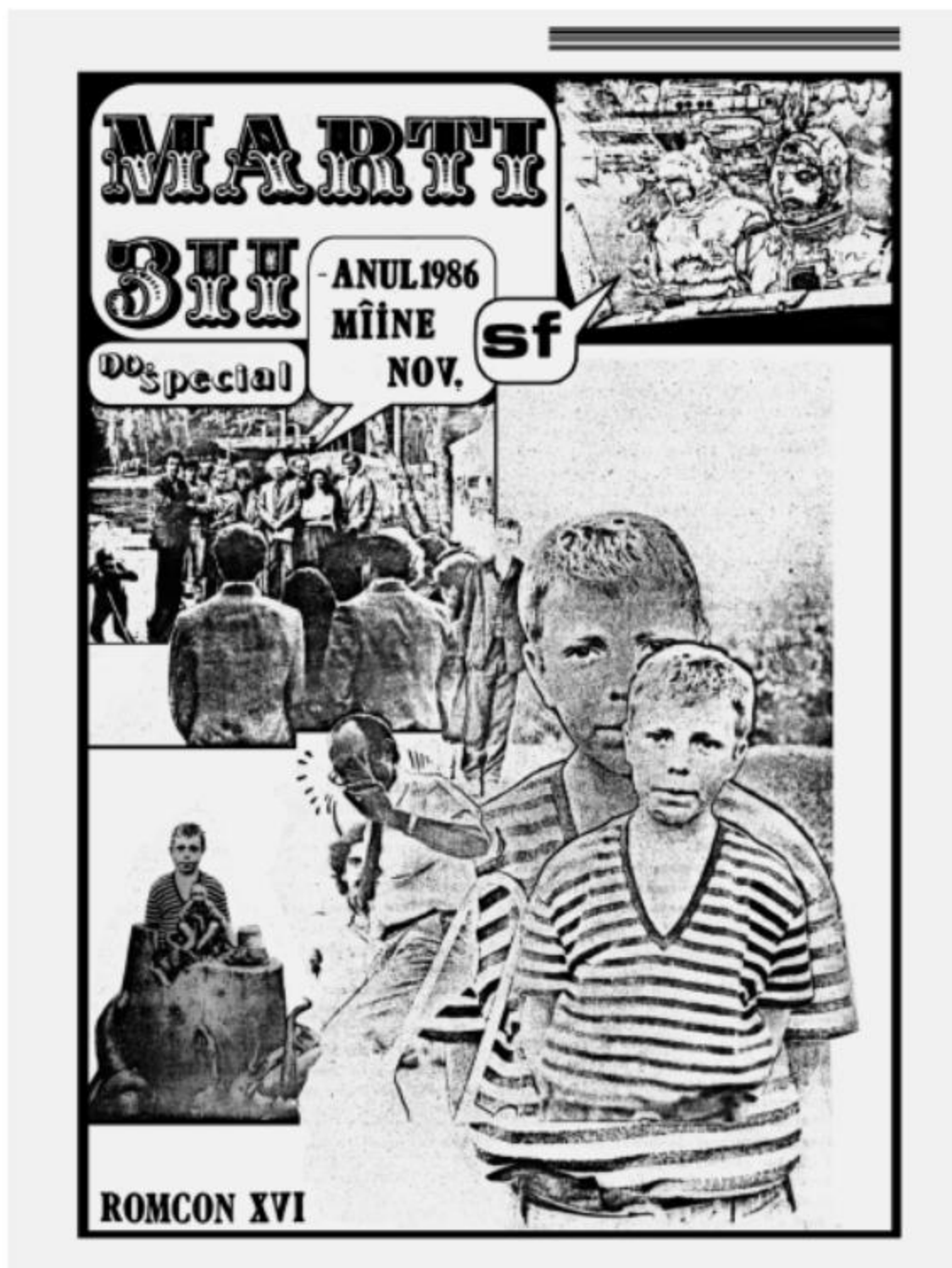
Cornelia Georgescu
Mihai Cranta
Viorel Pîrligras
Marian Mirescu
Valentin Iordache
Constantin Iancu
Mircea Liviu Goga
Dan Ninoiu
Ovidiu Dinică

*în oceanul cel adânc
Universul
un scafandru-pește*

*când și unde
o stea tremură
la orizontul
evenimentului
unde și când*

(micropoeme de Cornelia G.)

La mulți ani!



CASA DE CULTURA
A STUDENTILOR



LENALUL
VICTOR
ANESTIN

DUMINICA ORA 11

STR. IALOMICIOAREI NR. 10 CRAIOVA 1100 DOLJ

EVAZIONISM

...este cuvântul care ar exprima și explica starea de libertate dintr-un timp cu deficit de libertate, doar că acum, în timp de libertăți, e simplă (!) sustragere de la obligațiile fiscale.

Englezismele au luat locul franțuzismelor, iar „escapism” doar mai dă seama de ceea ce trăiam în universul SF - oficial ateist, al culmilor de progres tehnico-științific și al civilizației Omului nou corect politic. Nu ne refugiam în „viitor” ci în alt prezent, al cărților, revistelor, filmelor, de la lectorate, de la „sârbi”, de pe VHS, din anticariate, în povestiri SF și benzi desenate. Bun exercițiu de... detașare!

Acum 40 de ani câțiva membri ai gloriosului cenaclu „Henri Coandă” cuorevistăpremiatăînItalia au părăsit ruinele acestuia pentru a înființa un alt cenaclu. Fusesem de câteva ori la ședințele H.C. de la Casa Științei și Tehnicii pentru Tineret, ba chiar am ajutat la resuscitarea (...) H.C. prin machetarea fanzinului OMICRON, scriind eseuri, cronici, desenând etc. Am editat la SFVA un fanzin „comun” SFVA+HC, MICRON, în două numere. Contribuția H.C. fiind simbolică, acestea erau doar ediții ale fanzinului **SFLASH**, oficiosul cenaclului SF „Victor Anestin”, astfel botezat și nășit de Ion Hobana, de unde, mai târziu, și magazinul ORION, după denumirea celui al lui Victor Anestin.

Redacția era compusă la început din Mircea Liviu Goga, Viorel Pîrligras și jos semnatul, iar „redacția” se afla pe strada... Henri Coandă, la mine acasă, „sediul” neoficial al cenaclului. Neoficial-neoficial, linia de unire sau de despărțire era foarte subțire. În cei patru ani de Filologie, editasem o sumedenie de fanzine culturale ale unor facultăți, „foi” de umor, precum seria longevivă a „Flașnetelor”, pentru balurile bobocilor, „foi” ale festivalurilor studentești, „Jazz-Rock-Folk” și altele, așa că, după terminarea facultății, am continuat să colaborez cu Casa studenților și Universitatea din Craiova, ca și cum nu eram un profesor navetist. Ședințele săptămânale de la Casa studenților se țineau negreșit. Se citeau și se analizau povestiri, se citeau traduceri din autori francezi, englezi și americani... Tot acolo, Valentin Iordache a avut prima „personală”. Eu citeam câte un capitol proaspăt tradus din „Cavernele de oțel” de Asimov în fiecare duminică (la ora 11). Odată am încercat și dramatizarea audio a unei povestiri. Colindam țara pe la consfătuiri (*convenții*, pe stil nou), la „zile ale cenaclului”, „ceaiuri” de socializare, tabere de socializare, revelioane de pomină... Ce mai socializam! *Escapism de escapism* în socialism!

Anii 80 au fost grei, dar... eram tineri.

Anii 80 se încheie cu o revoluție în publicistica SF (și BD): revista ORION.

Anii 90 încep cu dispariția acesteia...

Marian Mirescu



Viorel Pîrligras

CRÂNCENA LUPTĂ DINTRE S ȘI F*

Știu că îmi voi ridica în cap toți inginerii cititori/autori de SF, dar mă consolez cu gândul că măcar voi câștiga simpatia tacită a amatorilor de fantasy și poate chiar a celor de mainstream. De ce inginerii?, veți gândi. Simplu: literatura SF a fost puternic susținută de regimul comunist pentru a impulsiona o adevărată clasă socială a vremii de care depindea politica de industrializare ceaușistă. În SF însă au rămas doar cei care aveau efectiv o doză de talent literar, nu tehnic. Nu dau nume, ei se cunosc care sunt, cu atât mai mult cu cât niciunul dintre cei importanți nu activează acum în sectorul tehnic, ci în cel... al scrisului.

Multă vreme am auzit teza prin care dacă proza SF nu conținea o temă și o documentare tehnică solidă, plus gadgeturile aferente, nu e literatură SF. Aveam și un sentiment de frustrare, eu nefiind un „tehnic”, când mi se spunea că adevărații scriitori sunt oameni de știință adevărați, precum Isaac Asimov, Arthur C. Clarke, Ivan Efremov sau, la noi, Ion Mânzatu sau Victor Kernbach. Citind însă operele acestor „monștri” am fost peste măsură de deusolat. Asimov nu era fascinant prin invențiile tehnice, ci prin etica cu care înzestra condiția existenței unui golem modern, numit de K. Capek „robot”, sau prin analiza unor civilizații inventate de domnia-sa în ciclul roboților sau al Fundațiilor. Valoarea operei asimoviene nu venea din tehnologie, ci din talentul narativ ce îmbina în egală măsură imaginație, suspans policier și o bună cunoaștere a psihologiei umane. Cât despre lucrările lui Clarke, cele mai fascinante sunt ciclul odiseilor care pun o oglindă în fața umanității, în contactul cu inteligențe extraterestre, tulburătoarea meditație asupra destinului uman din „Sfârșitul copilăriei” sau jocul imaginației fără reguli din întâlnirile cu Rama. Lui

Efremov nu i-am citit decât povestirile, care, în paranteză fie spus, nu mi s-au părut deloc a fi foarte hard-tech, în schimb, lectura la celebrul său roman „Nebuloasa din Andromeda” mi s-a oprit la primele pagini, și veți înțelege imediat de ce dacă vă redau un fragment: „Cu o mișcare rapidă, Erg Noor trase un fotoliu pliant de sub pupitrul mașinii electronice de calculat de model mic MNU-11. Până acum, din cauza mării ei greutăți, a dimensiunilor și a fragilității sale, n-a fost cu putință să se instaleze pe astronave o mașină electronică – creierul model I.T.U. – care să îndeplinească operații multiple și căreia să i se poată încredința în întregime conducerea navei. Se impunea prezența navigatorului de serviciu în cabina de comandă.” Cartea apărea în 1957 și poate că, la vremea aceea... Din păcate nu mi-a căzut în mână atunci, ci muuuult mai târziu, într-o epocă în care doar piloții navetelor spațiale o mai citeau. Ca material recreativ, desigur. Imitând modelul sovietic, Mânzatu și Kernbach utilizau și ei, literar vorbind, „luntri sublime” fusiforme, cu antene în vârf, și astronauți cu globuri de sticlă pe cap. Păi nu Mânzatu făcuse revizia științifică la „Nebuloasa” lui Efremov? Mă opresc aici cu considerațiile acelei perioade, Mircea Opreță a analizat și persiflat mult mai dur șabloanele și hibebele unei epoci SF în parodica sa „Argonautică”.

SF-ul sovietic nu le limitează însă doar la Efremov. Nu, atâta vreme cât există, în principal, opera fraților Strugațki. Savurosul volum „Lunea începe sâmbătă” analizează un institut de cercetări neconvenționale. Ai putea crede că aici ne aflăm în plină știință, doar că tehnologia prezentată este cea din basmele și legendele omenirii. „Picnic la marginea drumului” are, ca și „Ramele” clarkiene, o groază de efecte „tehnologice”, însă niciunul bazat pe știința cunoscută.

Habar n-am de ce se bate atâta monedă pe anticipațiile tehnico-științifice ale lui Jules Verne. Nu prin ele rezistă opera lui. Pe cine mai interesează că proiectul destinat călătoriei spre lună „avea nouă picioare lățime exterioară pe doisprezece înălțime. (...) Pătrundeai în acest turn metalic printr-o îngustă deschizătură făcută în pereții conului și asemănătoare acelor deschizături ale cazanelor cu aburi. Se închidea ermetic cu ajutorul unei plăci de aluminiu prinsă pe dinăuntru cu ajutorul unor puternice șuruburi de presiune. Călătorii puteau deci ieși după vrerea lor din închisoarea lor mobilă de îndată ce ar fi atins astrul nopților.”? Jules Verne rămâne fascinant prin personajul Nemo și prin aventurile misterioase de pe la fel de misterioasa insulă.

Nu vreau să se creadă că sunt împotriva laturii science din SF. Recunosc calitatea deosebită a operelor unor Gregory Benford sau David Brin. Și nu sunt singurii care salvează litera S din sigla SF. În timp ce eu priveam fascinat colecția de reviste Omni, acasă la Ion Doru Brana, în Brașovul anilor 80, generoasa gazdă îmi mărturisea că publicația este centrată pe SF-uri hard-science și că uneori el nu pricepea poantele finale care păreau dedicate cu precădere specialiștilor în tehnologii.

În ultima vreme, heroic-fantasy-ul, un subgen insolit pentru români până în '89, a câștigat un teren imens din ceea ce este marcat cu ștampila SF. Desigur, în scrierile acestui subgen care pare mai mult de factură gotică, medievală, împletită uneori cu magia, particula science își găsește cu greu locul sau nu există deloc. Ceea ce nu le face mai puțin

valoroase, iar când spun asta mă gândesc, firesc, la primul titlu care ne vine în minte: celebrul „Lord of The Rings”. Am citit de curând critici severe la adresa cititorilor de heroic-fantasy și mi-e greu să cred că cineva nu are loc de citit din cauza fanilor cu alte gusturi literare. Eu cred că teritoriul iubitorilor de SF conține obligatoriu subgenuri împinse la extrem. Pure science, pure fantasy, pure fiction și melanjuri în diverse concentrații. Până la urmă, diversitatea dă adevărata valoare SF-ului și îl scoate din ghetoul în care ceilalți cititori l-au băgat, considerându-l ceva prea... tehnic! Dar diversitatea nu e suficientă, chiar dacă ea atrage din diverse părți cititori noi. Există un liant comun întregului fond literar denumit generic SF și îl puteți afla ușor dacă veți încerca să scoateți din memorie elementele care v-au marcat în lecturarea uneia sau alteia din cărți. Pentru că nu-mi amintesc toate peripețiile personajelor din „Picnic la marginea drumului”, dar nu voi uita niciodată dilema finală a stalkerului, aflat în situația de a nu-și putea identifica aspirațiile personale, cerând „Fericire pentru toți, pe gratis, și hai să nu plece nimeni supărat!” Iar din periplusul Frăției Inelului n-am păstrat decât emoția care te încearcă atunci când elementele umane se asociază pentru o cauză comună: triumful binelui. O asociere atât de bogată în sentimente și trăiri încât viața ulterioară a personajelor devine fadă, anostă. Cu alte cuvinte, rămânem după lecturarea cărților SF cu imaginația și emoțiile sublimite, care, laolaltă cu dimensiunea morală, nu fac decât să ne definească mai bine personalitatea noastră umană.

*din seria *Vivisecții* apărută în revista electronică NAUTILUS



Desen de Viorel Pîrligras

Marian Mirescu

UITĂTURA DE SINE

Fantasticul este teritoriu-de-explorat în Ficțiune cu Fantezie, cu mijloace avansate tehnic, fizic și mental de către personaje cu aură de super-eroi.

Pe vremuri, se ascultau poveștile, în intonarea și dramatizarea bunicilor, menestrellilor, actorilor, nebunilor. Vorbele aprindeau lumini lăuntrice. Apoi, se citeau din cărți la lumina lanternei, pe furiș, cu nesaț, în uitarea capsulei personale spațio-temporale.

Acum, ficțiunea e mai „științifică” în mijloace decât în subiecte, spre pildă tăblița de cleștar care te-nvăluie-n lumina-i 3D. 4D... Ca o lanternă-carte.

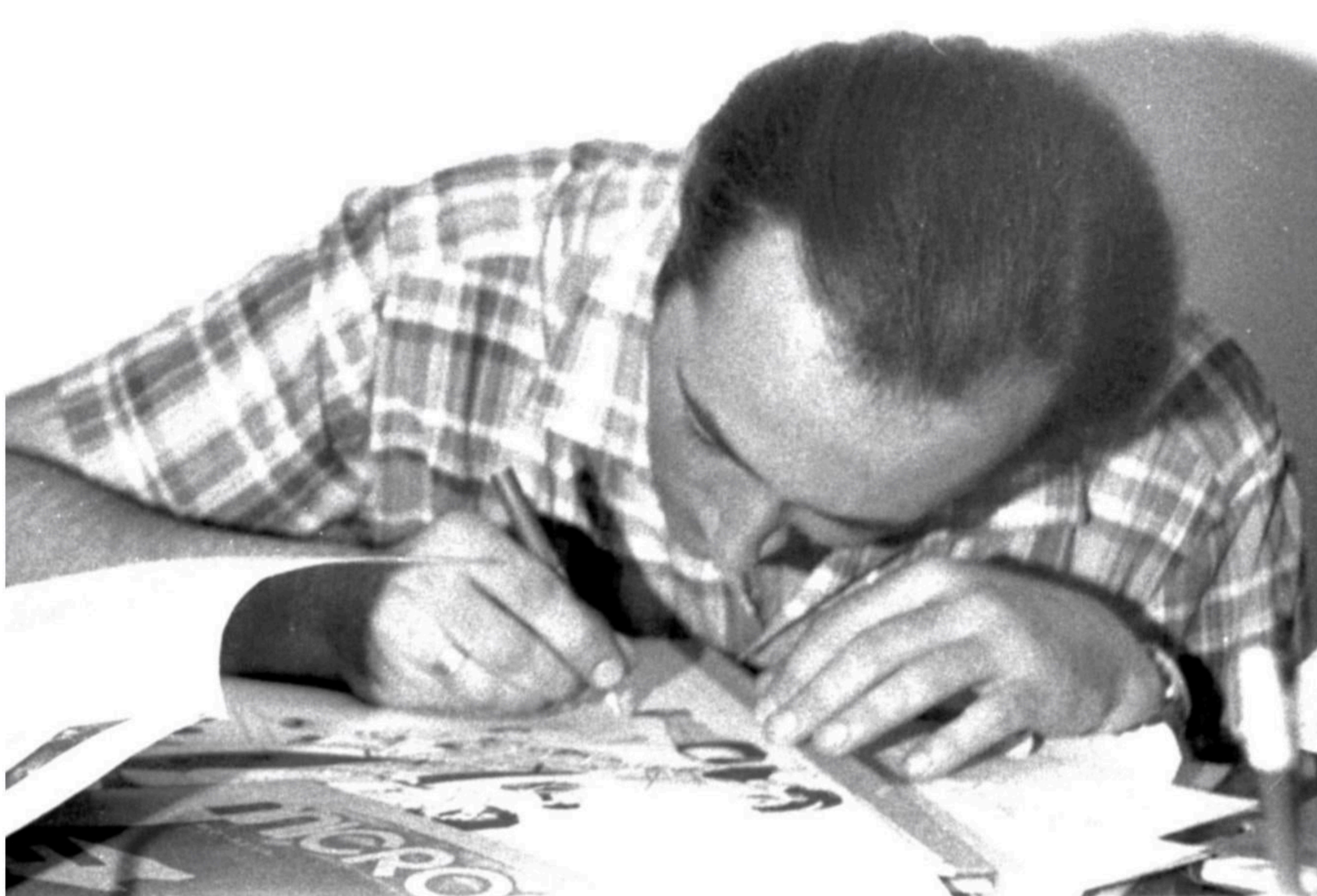
Gândiți-vă la surse, receptare, mijloace, și Stăpânul Inelelor și Albă-ca-zăpada se vor apropia mai mult decât ați crede cu putință la primul gând.

În veacul al nouăsprezecelea, Știința era în sine incitantă și accelera gândirea, grăbea anticiparea, provoca închipuirea viitoricească, și, în trena literaturii populare de aventuri, în ținuturi îndepărtate - mai precis localizabile decât „peste mări și țări” de odinioară - apare, firesc, literatura populară a peripețiilor uluitoare dar tot mai verosimile pe seama cunoașterii savante pe tărâmurile unde nu fusese nimeni până atunci, înspre granița de pe urmă, spre care purces-am și încă n-ajuns-am.

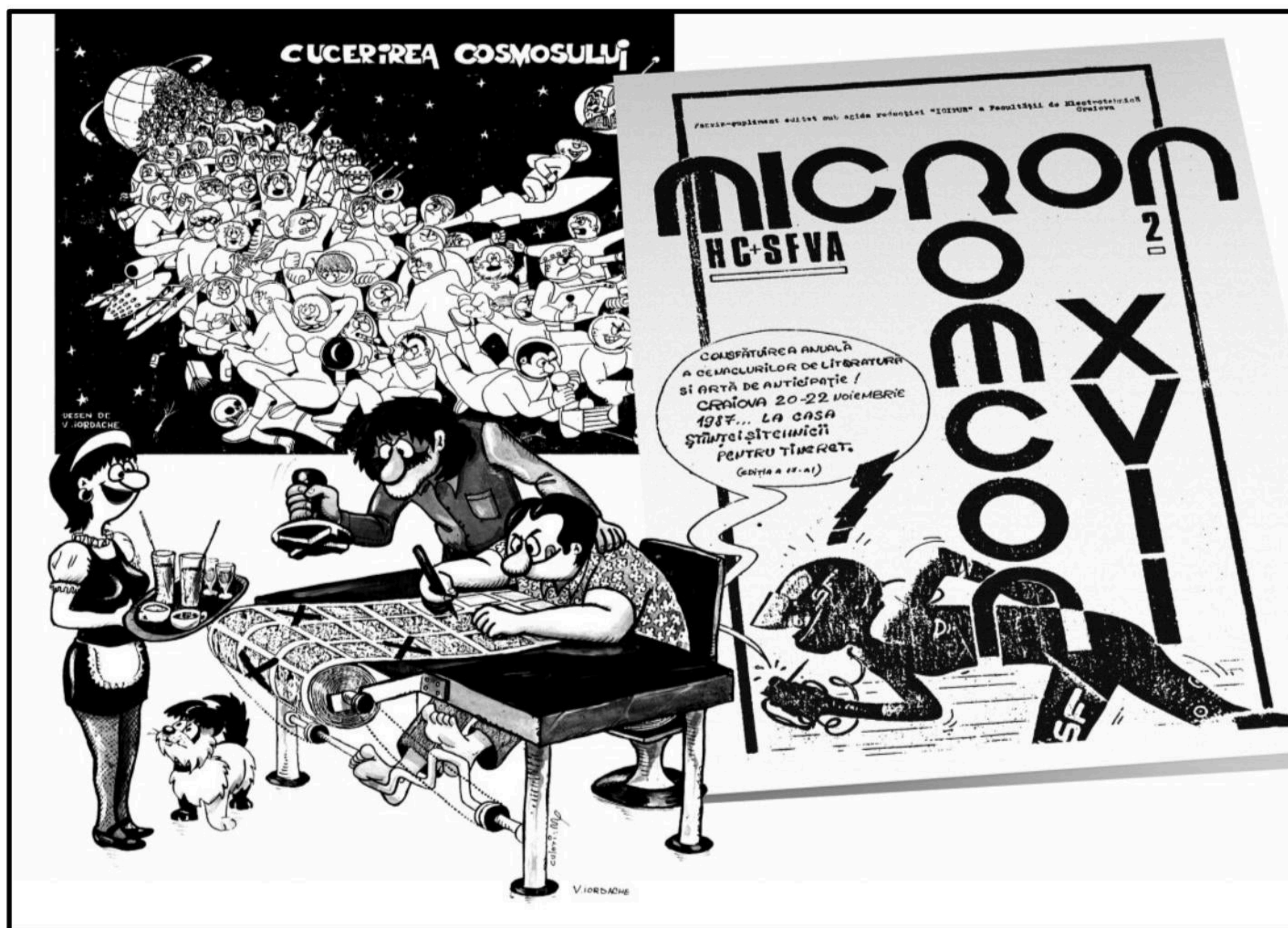
F înghite orice.

Crâncenă e numai gâlceava fanilor.

Voilà!



1987. Valentin Lordache lucrând, în „redacția” SFLASH din strada Henri Coandă (!), la o ilustrație „legendară” reluată în mai multe publicații (Banda Rulantă) – reluată și aici, în pagina următoare, alături de „Cucerirea cosmosului”, ilustrație apărută prima dată în almanahul RAMURI. Pe masa de lucru se află și proaspătul număr 2 MICRON – a doua ediție SFLASH, în colaborare cu cenaclul *Henri Coandă*, adică cu... Liviu Paciugă! :) cu ocazia protoROMCONului din acel an – a 17-a „consfătuire anuală a cenaclurilor de literatură și artă de anticipație” Pe copertă apare termenul „fanzin” și în premieră, poate, și denumirea **ROMCON!**



Cornelia Georgescu

METAMORFOZA

Norbert anticipase că acest moment va sosi, dar sperase să se fi înșelat. Nu dorea să se întâmple, dar nu avea cum să se opună destinului. Nu știa când, cum, sau ce urma să se întâmple. O voce interioară îl avertizase. Începuse. Oare în ce avea să se transforme?

Nu simțea nici o durere. Privi neputincios spre mâini, până atunci frumoase, îngrijite. Desigur, totul pornea de la extremități. Ar fi strigat, cumva, după ajutor, în speranța că ar putea fi auzit, dar orice sunet i se oprea, înăbușit de parcă ar fi uitat cum să vorbească și nu mai putea articula nici un cuvânt. Tot ce-i rămânea de făcut era să asiste la nedorita-i metamorfoză... Nici o picătură de sânge, deși rămăsese brusc fără unghii. La ambele mâini, cât și la picioare, unul dintre degete, de parcă până atunci ar fi fost în plus, inutil, se retrase, în cele din urmă dispărând. Pielea își pierdu elasticitatea. Își pierdea și culoarea treptat, începând de la vârful degetelor, continuând spre brațe, spre umeri, continuând cu repeziciune, devenind gri, peste tot. În același timp apăruseră și solzi.

Procesul se accelera. Măinile i se micșorară, la fel și picioarele, ba chiar întregul trup; din tipul de altădată, înalt, athletic, rămăsese o chestie gri, scundă, cu pielea cenușie și cu câte patru degete la membrele superioare și inferioare, unite între ele printr-o membrană subțire. Doar capul i se mărise, enorm în raport cu trupul firav, lipsit de întreaga podoabă capilară; acum îi rămăsese doar o chelie gri, alungită la spate, după cum avu ocazia să simtă, ducându-și mâna peste creștet. Nu dorea să-și imagineze ce se întâmplase cu ochii lui albaștri, a căror privire era mereu în căutare de senzații tari și care provocau uimire în jur, în rândul celor ce se încumetau să-i privească... Hainele,

care cu doar câteva clipe înainte păreau că vor plezni pe trupul său athletic, atârnavu acum inert, prea lungi și mult prea largi.

Nu avea curaj să se privească în oglindă. Încercă să pășească și se dezechilibra, neștiind cum să centreze greutatea noului corp pe picioarele lipsite de vlagă, nefăcute parcă pentru mers. Prin urmare, renunță la această tentativă. Se așeză îngândurat, întrebându-se de ce pățise așa ceva. Spera încă să fie o iluzie totul... Dar mâinile gri, cu patru degete, unite între ele, cât și întregul corp, îi dovedeau că nu era o iluzie, că nu se înșelase deloc. Totul se întâmplase, cu adevărat! Ce urma, din acel moment, nu știa... Cum să iasă astfel în lume? Cum să se prezinte colegilor, prietenilor... Aceste gânduri și multe altele i se înghesuira în minte, nedându-i pace.

În cele din urmă, făcându-și curaj, se ridică în picioare, dar când să facă un pas se împiedică în hainele ce atârnavu pe el și se prăbuși.

- Ce faci, iubitele? auzi un glas cunoscut.

Ar fi vrut să răspundă, dar se temea că nu știa cum. Tânăra aprinse veioza și privi ceasul. Murmură, ca un fel de reproș:

- E de abia 02.30... Iar de dimineață trebuie să ne trezim foarte devreme... De ce stai pe jos?

Ai căzut din pat?

În așteptarea răspunsului, femeia îl privea nedumerită. El transpirase abundent și gâfâia, ca și cum ar fi depus cine știe ce efort.

- Iubitele... Ai pățit ceva?

- Mâinile mele... picioarele... părul... ochii... reuși el să articuleze, examinându-și corpul cu frenezie.

- Ce-i cu ele?! nu înțelese tânăra, nevăzând nimic în neregulă.

- Nimic, se liniști el văzând că totul era normal; nu avusese loc nici o metamorfoză și nu se transformase în cine știe ce ciudățenie gri, scundă și diformă.

- Cred că citești prea mult, privi ea spre cartea SF, de pe noptiera lui. Din cauza asta ai coșmaruri... Hai să dormim, totuși, măcar câteva ore.

- Da. Sigur. Ai dreptate. Ar trebui... o aprobă Norbert, revenit lângă ea, în pat.

Noaptea își urma cursul ei firesc...

Desen de Valentin Iordache



Mihai Cranta

O ZI LA BIROU

Ei, acum, pot să mă relaxez, să mă uit la holoshowuri, cu o bere arcturiană în mână. Da, arcturiană! Unul din puținele avantaje ale locului meu de muncă: Biroul de Vamă Galactic, înființat pe Pluto după Tratatul din Andromeda, la care au angajat și pământeni. De fapt, doar unul, pe mine, colegii mei fiind de prin toată galaxia, iar unul chiar din altă galaxie.

Azi am explorat cloaca unei hobknath din Giedi Prime să vedem dacă are cumva ouă mature. O singură hobknath poate popula o planetă în mai puțin de trei luni pământene. Explorarea e, de fapt, prozaică: mâna până la cot și palparea. La un moment dat a sunat alarma la un animal de companie al unui procyonian. Animalul respectiv avea trei rânduri de dinți care ar fi făcut de rușine un rechin de pe Terra și un temperament de pudel, iar temperamentul procyonianului pe măsură, că nu degeaba se spune că animalul de companie seamănă cu stăpânul. Am găsit în cele din urmă un purgativ adecvat și am putut examina conținutul sacului digestiv. Am mai pierdut două ore standard să conving un altairan să-și lase mal ka'ghora, ditamai arma cu lame multiple, în seama vămii, asta pentru că preceptele religioase de la el de acasă nu se aplică în sistemul nostru solar și nu putea garanta că n-ar folosi-o la orice i s-ar părea o provocare.

Mi-a luat iar mult timp să discut cu o ființă multicolonială din Cygnus referitor la formalitățile de vamă, până am reușit să discut cu fiecare colonie în parte.

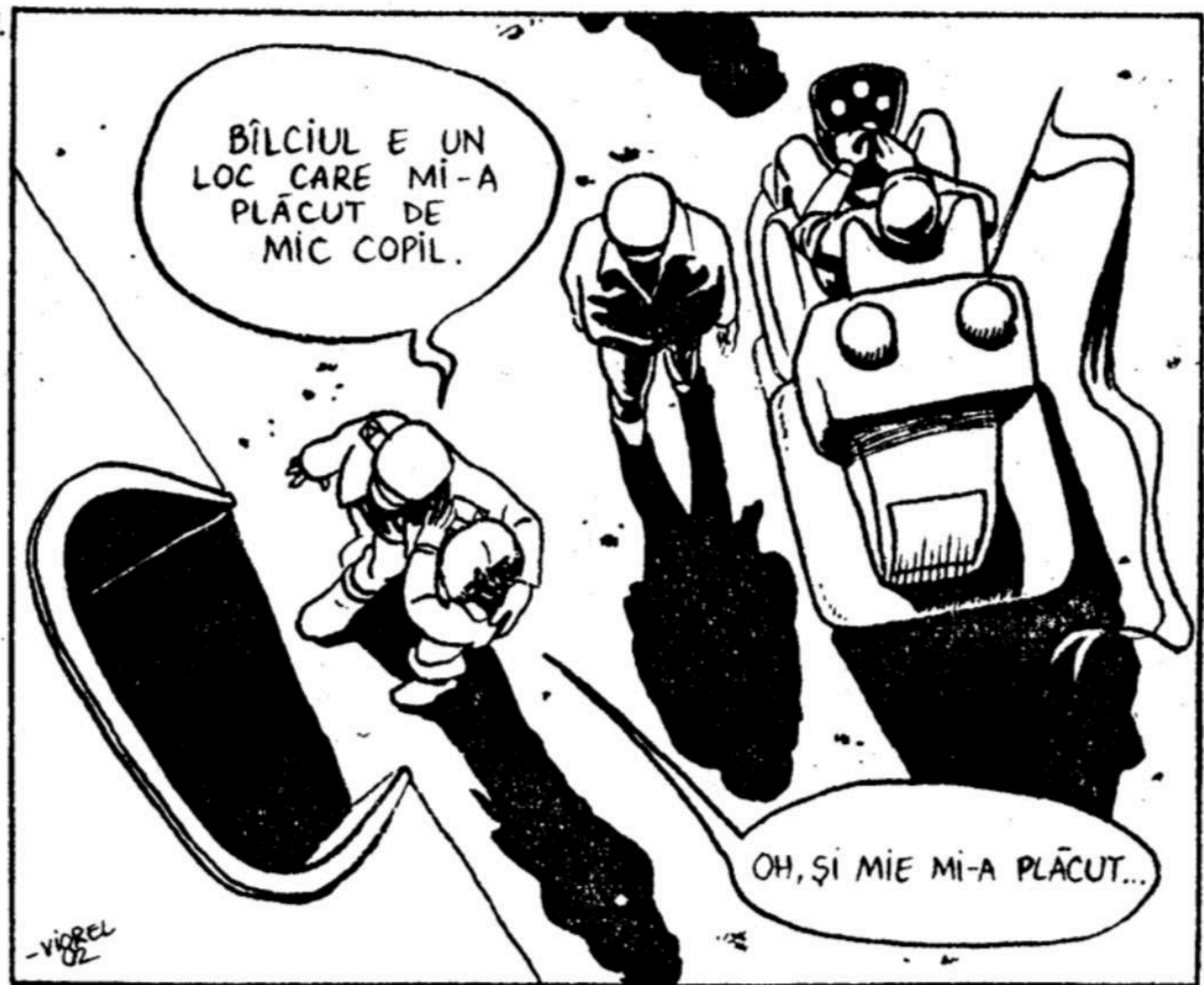
Cireașa de pe tort a fost o holoconferință cu șeful meu de pe Terra, care mi-a atras atenția că nu mă mișc destul de repede și că risc să fiu concediat.

Încă o zi banală la birou.

Marian Mirescu

NOAPTEA, ÎN BUCĂTĂRIE

Se trezise cu...sete. Se ridică din pat, vârî picioarele în papuci și porni spre bucătărie. Bâjbâi după comutator. O înjurătură scrâșnită, lumina țâșni și văzu numaidecât gândacul pe pardoseală. Amândoi, înțepeniți în posturi de atac și respectiv, de panică, probabil. Picioarul ridicat prinse a tremura ușor. Doar antenele insectei zvâcneau, măturând perimetrul... „Așa, nimiceste! Instinctiv!” Vocea se auzea mică dar clară în noapte. „...Dar gândește și tu: avem și noi o existență pe care o susținem, avem și noi o viață de dus! Unde să găsim hrana pentru a răzbi? Tocmai acolo unde, tu, din crasă neglijență, ne-o oferi ca pe tavă... deseori, chiar pe tăvi, farfurii... S-o ignorăm și să pribegim în căutarea ei în sălbăticie? Tu ai renunța la supermarket ca să pleci să vânezi, să pescuiești?... dacă ai avea unde și dacă ar fi legal, în fine. Este ilegal să ne hrănim din gunoaiele voastre, cu care voi, de altfel, sufocați pământul? Este ilegal să trăim!? Cum ne vedeți, bătrâni neputincioși și senili – sinucigași, știați? – tineri, copii nevinovați, copii nenăscuți, ne striviți, ne otrăviți, ne asfixiați, ne înecați. Animalic!” Doar frigiderul sâsâia ușor, ah! „...Genocid, ziceți voi. Pentru noi, este un...” De deasupra, talpa papucului...







-SFÎRȘIT-

Mihai Cranta

IDENTITATE

Mă numesc Alex. Alex Cristian. Sau cel puțin așa scrie pe tableta cu fișa medicală de la capul patului. Și gradul. Sergent în Marina Spațială. Nu știu cum ajuns aici, dar din ce scrie acolo, am cam pățit-o. Membrele amputate, trunchiul făcut ciur, două treimi din cap strivit. Scrie în fișă că m-au primit țurture. Noroc cu etanșarea și criogenarea instantanee făcute de costum la scăderea semnelor vitale. Îmi vine în minte pentru scurtă vreme, o imagine cu salva de proiectile kinetice care m-a lovit. Dar, dacă mă uit la mine, membrele sunt întregi, le mișc normal, corpul pare funcțional, mi-am pipăit fața, totul pare a fi la locul lui. Chiar am și ceva în plus, o barbă de toată frumusețea. Mă uit iar pe tabletă. Se pare că au folosit toate terapiile la dispoziție. M-au dezghețat pe bucăți și m-au cârpit, să se asigure că nu crăp. La tărtăcuță au umblat ultima dată. M-au umplut de naniți. Cică pentru prevenirea unor sechele postoperatorii dar și pentru recuperare. Am făcut terapie genică pentru stimularea regenerării celulelor. Oasele membrelor au fost înlocuite cu replici din titan. Cool! Eu și Wolverine. Să păstrăm proporțiile, eu titan, el adamantium. M-au băgat la cuvă și au reușit să recreeze mușchi, articulații, nervi, vase de sânge, piele. Am mai suferit zeci de operații de corecție. La creier a fost mai greu. Mi-au grefat materie cerebrală și au refăcut conexiunile cu ajutorul naniților. Acum, se pare, mă aflu într-o fază de „resetare”. Ciudat, nu simt nimic deosebit. Deodată, o voce răsună în încăpere:

- Bună dimineața, domnule Alex!
- Bună dimineața!
- Cum ne simțim azi?
- Eu, bine, nu știu cum te simți matale.
- Bine, mulțumesc! Văd că azi citim și înțelegem ce citim. E un progres! Ți-ai mai amintit ceva?
- Ce anume? Mi-aduc aminte salva. Și cine e Wolverine.
- Cine ești?
- Cum adică, cine sunt? Sunt Alex Cristian, sergent în Marina Spațială.
- Bun, și cine este Alex Cristian?
- Eu.
- Și cine ești tu? Cine sunt părinții tăi, soția, copiii, prietenii, vecinii, care e trecutul tău, ce vrei de la viitor?
- Acum, că mă întrebi, nu știu.
- E clar, mai avem mult de muncă. O să încercăm să-ți recreăm amintirile, cert este că nu vom reuși întru totul. La revedere, domnule Alex!
- La revedere!

- Nu e mai bine să-l lăsăm așa? Nu mă interesează partea asta. S-a investit prea mult în el. Trebuie doar să lupte!
- De ce nu folosiți numai roboți? Vă spun eu de ce! Robotul nu are motivație! Nu are conștiință, nu are identitate! Binele și răul sunt irelevante. Deciziile sunt dictate de logica programatorului sau a programului de autoînvățare. Undeva în spatele unui robot, în lanțul de decizie tot un om se află.
- Bine doctore, ai câștigat! Repară-!!

Constantin Iancu

OPERAȚIUNE MILITARĂ

...Întrebarea generalului se reverberă în tăcerea din vasta sală a Comandamentului cosmic. O voce în această ambianță se auzi, ireală:

- Permiteți, domnule general...
- Colonel Morris?... Obsevație? O...întrebare ?...
- O mică întrebare. Din categoria „în caz că”... Știm aproape sigur că viață inteligentă, cel puțin așa cum o cunoaștem noi, tehnologic, nu există pe planetă, nu s-a manifestat, dar dacă există forme de viață superioare dar primitive, sub pragul tehnologic... așa...

- ...Așa cum îl cunoaștem noi? Am etapizat Incursiunea pentru a nu fi surprinși total nepregătiți. Știm **foarte** sigur condițiile atmosferice și astfel știm cum ar fi condiționată viața acestor eventuale ființe, ceea ce ar fi foarte simplu pentru noi, protejați în biochipamentele noastre, să le facem viața un chin, cel puțin. Dar vom fi miloși cu ei, în caz că ei există. Ar fi parte din scopul final: aneantizarea planetei!

Pe fețele unor ofițeri abia dacă se putea ghici o stare emoțională, ori aceasta era năuceală. „Ce este în spatele acestui joc riscant? Este ceva în spatele acestui joc?” „Distrugerea Planetei Liniștite sună aberant! Nu sună a operațiune militară, nici de război...” „Câți se vor mai întoarce acasă dintr-o operațiune care nu are ca scop colonizarea?” „Câți vor fi sacrificați?” „Va rămâne o operațiune secretă?” „Oare pământeni vor ști de soarta planetei Odelion?” „Câte alte lumi vor pieri așa, oare ?...” „...oare?” „...oare...”

Doar generalul Hunt Sherman nu avea îndoieli. El va fi stăpânul Universului Cunoscut...

(fragment dintr-un volum postum în pregătire la *Syndicart*)

Sorin Nină

BUNKER

Azi dimineață am distrus lumea. Motivele nici nu importă, nu m-ați înțelege. Am apăsător pe butonul din bunker și nu mi-a păsat că mor de-ai mei sau dușmani.

Am dezafectat orice mijloc de comunicare. Nu suport să aud zbierete de muribunzi. E seară și mă simt ușurat. Dar... ce-s zgomotele astea? Oameni? Nu e cu puțință, i-am ucis pe totii. Și muzică? Ce fac, dansează și dau la lopată să-ngroape bunkerul meu? Alo! Sunt aici fraților, nu m-auziți?



Sorin Nină

CÂT TU TRECI STRADA

Când semaforul se face verde iar tu faci primul pas de pe bordură pe stradă, eu abia mă nasc. Copilăria mi-o petrec admirându-ți silueta suplă și strecurându-mă printre faldurile rochiei ce-ți conturează delicat corpul, în bătaia vântului. La vârsta adolescenței voi surprinde un început de zâmbet pe chipul tău. Îmi voi imagina că e pentru mine și-ți voi șopti la ureche secretul...

Trăiesc cu toți ai mei în intervalul dintre clipe.

În timpul tău, doar opt secunde.

După douăzeci de ani te voi vedea mai rar, dar nu te voi părăsi nicio clipă în sufletul meu, mai ales că între timp ai făcut doi pași, iar o mașină pare să se apropie periculos de tine. La treizeci de ani voi încerca să te uit, dar voi invoca motive stupide ca să mai trec uneori prin colțul în care tu încă mai treci strada. La patruzeci de ani mă voi urî că nu te-am iubit decât pe tine, un simplu pieton lent. Între cincizeci și șaiszeci de ani, nu voi vrea să știu de tine, apoi, la șaptezeci de ani, te voi ierta. La optzeci de ani voi ruga puștii să mă ajute ca să ajung până în locul unde tu mai ai un singur pas și vei fi în siguranță, pe trotuar. Îți voi face cu mâna tremurândă un semn de adio.

Când semaforul se va face roșu, tu vei fi trecut strada iar eu nu voi mai fi.

Până ajungi la băcănia din colț, zece generații din spița mea se vor fi stins.

Iar eu, de sub piatra ce-mi e mormânt, voi fi fericit că-n timpul vieții mele nu te-a călcat nicio mașină...

Mihai Dumbravă

VISUL LUI VASILE

După o zi obositoare la muncă, plăcerea lui Vasile era statul pe fotoliu și răsfoirea ultimului ziar tipărit din țară. Ultimul. Nu se poate împăca deloc cu noile tehnologii apărute. Cum adică să citești știrile pe un ecran?! Păi mai bine te uiți la telejurnal... Nu?

Își limpezi mintea și se așează în fotoliul larg, cu mânerle răsfrânte și largi. Pe măsuța din dreapta lui își puse, ca de obicei, o jumătate de bere rece, blondă și ușor amăruie. Pe un șervețel de hârtie. Ca să nu-i facă nevasta gălăgie că pătează măsuța primită cadou de nuntă.

Deschise ziarul la întâmplare și un titlu cu litere nu prea mari îi atrase atenția.

„DISPARIȚIA MISTERIOASĂ DIN ORAȘUL NOSTRU A CINCI PERSOANE ÎN ULTIMILE DOUĂ ZILE. POLIȚIA NU ARE ÎNCĂ NICI O PISTĂ.”

Hmmm... Titlul îl intrigă suficient cât să citească tot articolul.

Concluzia lui Vasile era clară. Oamenii au plecat la muncă pe dincolo sătui de mizeriile din țară. Sau în vreo excursie neanunțată. Mai ales că pe doi sau trei din ei îi cunoștea destul de bine și știa că au gânduri de călătorie. Nu era vorba de nici un mister sau ciudățenie la mijloc, deși locuiau singuri sau erau singuri în momentul dispariției.

Avea și el un vis, nepovestit nimănui. Să plece într-o excursie de unul singur, departe de stresul zilnic și de grijile mărunte. Între munți, cu păduri de brazi și molizi, cu aer curat și multă, multă liniște, într-o cabană din bușteni cu șemineu înalt până la tavan.

Trei bătăi scurte, puternice în ușa de la intrare îl treziră din visare. Începu să bătăie ceva, vădit deranjat de gălăgie.

- Acum, acum. Ce-i graba asta?

Deschise ușa și rămase nemișcat preț de câteva secunde. Dincolo de ușă nu era nimeni. Scutură capul, dădu scurt din umeri și închise. Înainte de a face cale îtoarsă, simți sub talpa goală ceva. Se aplecă și ridică o vedere. „Cine mai trimite chestii din ăstea în ziua de azi?” Destinatarul se pare că era chiar el și adresa cât se poate de corectă. Întoarse ilustrata și rămase mut. Era peisajul la care visa de atâta vreme. Se așeză pe fotoliu cu privirea ațintită la bucățița de carton. Încruntă ușor sprâncenele văzând că peisajul se schimbă. Acum erau triunghiuri, ceruculețe și pătrate în mișcare. După câteva momente o spirală violetă se rotea continuu în ilustrata ce se transformase într-un mic ecran. Se lăsă pe spătarul fotoliului amețit. „Prea multă bere” își spuse în gând și adormi.

Obosită, deschise yala cu greu părând că cheia nu-și găsește locul în butuc. Lăsă plasele la intrare pe micul hol de la intrare. Răsufală ușurată, apoi își puse pantofii pe raft și porni spre living.

Zări o carte poștală la câțiva centimetri de fotoliul gol. O ridică și o privi atent. Un peisaj muntos, cu păduri de brazi și în mijlocul lui o cabană de lemn. Își puse ochelarii de vedere și se încruntă ușor când îl văzu pe Vasile într-un fotoliu pe veranda cabanei.

Sticla de bere, pe jumătate goală, umedă pe exterior, pătase șervețelul frumos așezat pe măsuță. Paharul era și el aproape plin. Iar Vasile nu lasă treburile neterminate niciodată.

O cuprinse teama și începu să-și caute soțul prin casă:

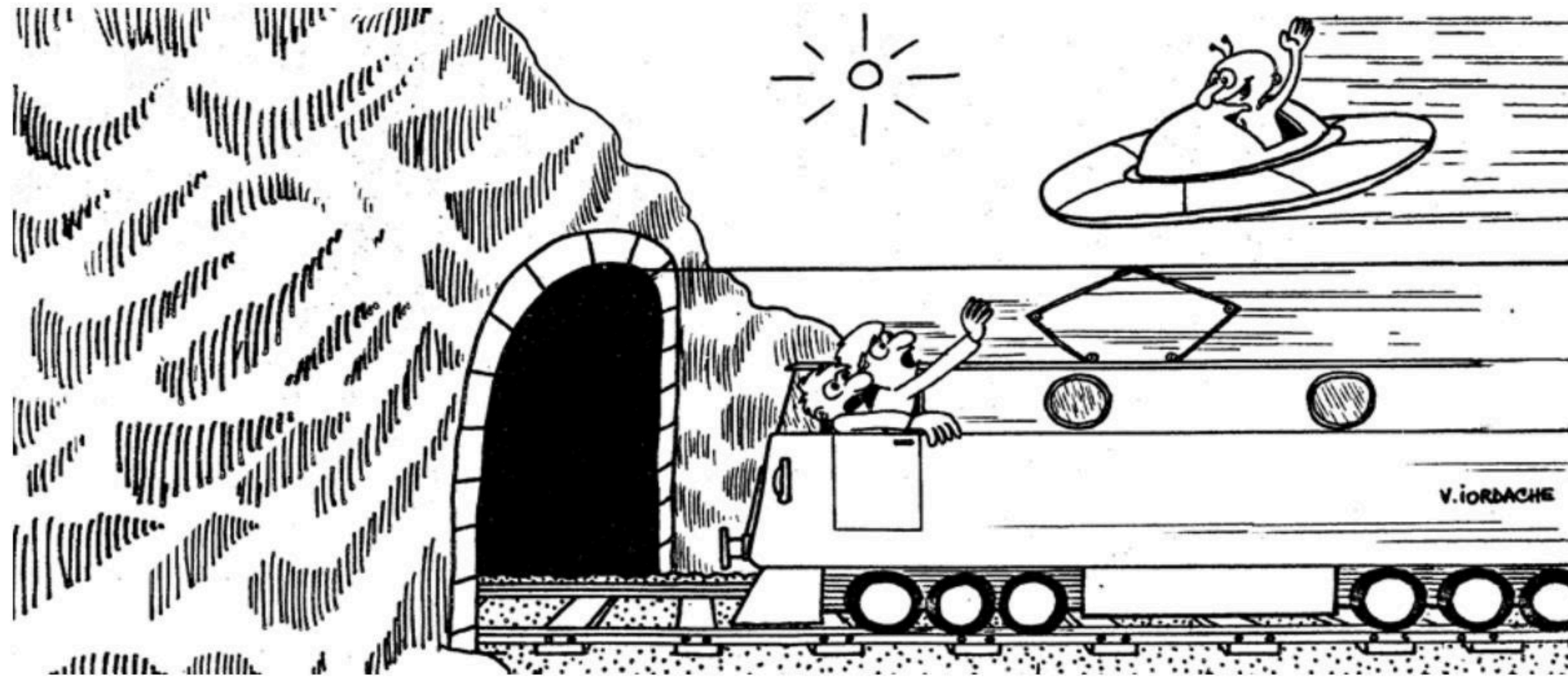
- Vasile, Vasile unde ești?

Între brațele fotoliului și măsuță era căzut ziarul de azi, deschis la pagina trei:

„DISPARIȚIA MISTERIOASĂ DIN ORAȘUL NOSTRU A ȘASE PERSOANE ÎN ULTIMILE DOUĂ ZILE. POLIȚIA NU ARE ÎNCĂ NICIO PISTĂ.”

Desen de Marian Mirescu





Valentin Iordache CU VITEZA LUMINII

Ce plată primește pilotul galactic?

Veți râde: pilotul ia toată prada.

Dealtfel, întors peste zece mii de ani, confortul nostru nu ar valora nimic.

Apoi, cu aur nu poți călători departe, iar în Scorpio aurul se lichefiază, în Cygnus se gazeifică.

Încât, ca un erou homeric, pilotul galactic se îmbogățește prădând farmecele lumilor Universului.

Din steaua x a furat acea sclipire verzuie a plasmei abia născute.

Pe o planetă de aiurea a gustat fructele unor pomi raționali.

Pe Terra a făcut o fată să-l iubească.

Am mai văzut la el lacrimi de moșneag.

Călătorului bogat îi priește drumul, iar călătorul nostru este atât de bogat în senzații și amintiri!

Sigur, căci energia pilotului galacti

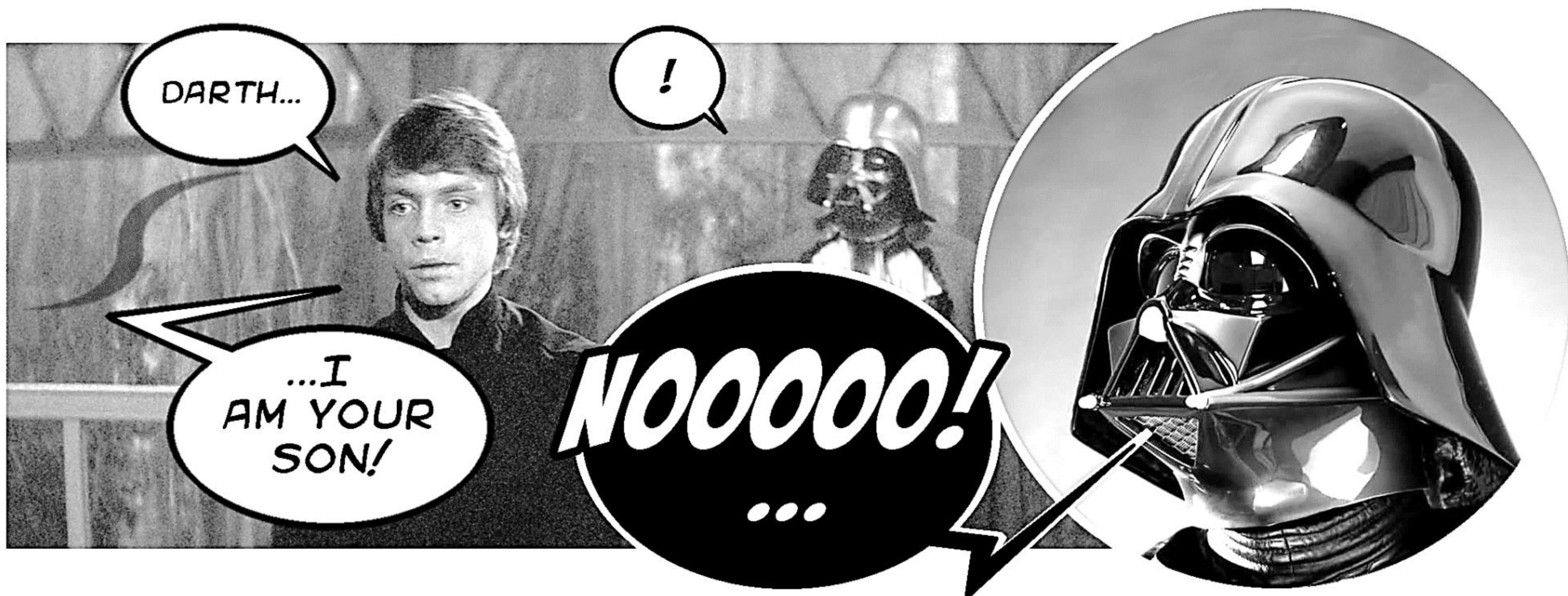
este el însuși

ori pătratul întinderii

gândului său.



Extra Dry de Orșova (logo de Valentin Iordache)



Ovidiu Dinică

REGENERARE

Fericirea nu are sens fără o picătură de vin gândi el. Abia mâncase, iar hrana îi devora stomacul ca un foc. Erau ultimele preparate recomandate de medic. Mai avea probleme și cu facturile. Își dorea liniștea și pacea.

Fotoliul inteligent îndeplinea orice dorința celor reîntorși.

Muzica, inteligentă și ea, iată, îl mulțumea, dar și-ar fi dorit să simtă o briză proaspătă pe fruntea transpirată. De la trecuta descindere în iad nu suporta canicula. Fotoliul înregistrase dorința și răspunse cu un damf de tămâie. El ca proaspăt revenit încă nu era absolvit de păcatele vechi. Era nevoit să suporte mirosul apăsător.

Muzica fu întreruptă de soneria de la intrare. Vădit deranjat, deschise ușa. Curierul strâmbă din nas:

- V-am adus ofertele pentru viitoarele călătorii regenerative, spuse amușinând. Ce-i asta? nu v-ați făcut dușul?

Își aminti de robinetul din baie de la ultima viețuire. De data asta nu-l lăsase deschis.

- La naiba, spuse el, altă inundație mi-ar trebui!

Atunci toată casa era cu cu susul în jos, iar el, prizonierul ei, al casei inteligente care proteja ființele vii prin... sechestrare. Proprietarul casei un tânăr punk nu-l avea la inimă. Îi afumase afișele rock cu lumânările aprinse pentru rugăciune. Chiria, pe care n-o plătitise, a fost preluată de pompele funebre în baza asigurării existente. Zău, gândi el, e grea viața asta! Mai bine înhumarea decât revenirea la viața perpetuă!

Anulă noile oferte de regenerare și se așeză în fotoliu răsufând ușurat.



In memoriam RADU HONGA

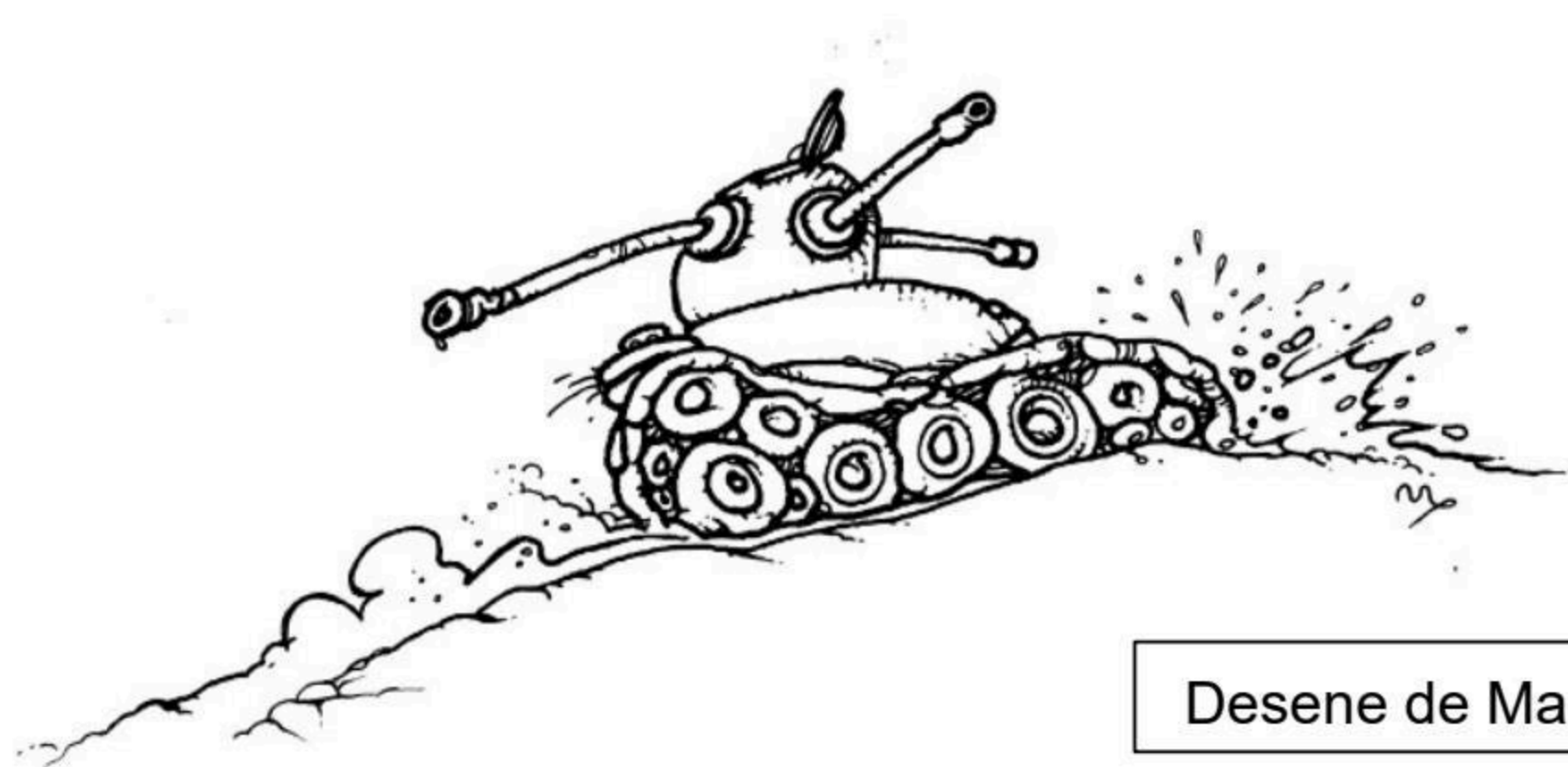
...Dacă-mi aduc aminte de Radu Honga? Sigur că da.

Ne întâlneam des pe la cenaclul Henri Coandă și, mai apoi, la SF Victor Anestin. Dar am devenit cu adevărat prieteni abia după 1989. Până atunci ne mai întâlneam în cârciumă, la „Avicola”, în centrul Craiovei, unde se spuneau bancuri și se bea votcă fără opreliști. El, că eu la vremea aia beam doar cafea. Dar mai târziu, prin 1992, ce mi-a venit? Hai să mă duc la el acasă. Era ziua lui și m-am gândit că pentru el singurul cadou acceptabil nu putea fi decât o sticlă de votcă. Am găsit una scumpă, ambalată frumos și i-am dus-o. M-a primit în ușa și, primind sticla, a făcut gestul de-a-mi da cu ea în cap.

- Bă, idiotule, cât dăduși pe ea? De banii ăștia mai bine îmi luai trei-patru sticle de „Săniuța”...

La doi sau trei ani după asta a murit de ciroză – boala intelectualului român. Păcat. A fost unul dintre cei mai buni scriitori SF ai anilor 80 de la noi din țară. Și totodată un aventurier niciodată mulțumit de o existență cotidiană liniștită.

Mircea Liviu Goga



Desene de Marian Mirescu

Dan Ninoiu

SACRIFICE

Sunetul grav, în terță, trei note urmărindu-se arcuit sub ogivele translucide ale Cușetei, îl avertiză pe R.C. – 240. Acesta decuplă scanner-ul și o cascadă de semne vișinii săgetară, clipind, monitoarele; după care Infuzorii de subducție se rearticulă și începură dansul cotidian: sosise Momentul Analizei.

Cu gesturile indubitabile și sigura ale Mașinii, R.C.-240 începu să aducă sferele criogenice la Nivelul de rezonanță Stabilă. Crisalidele acestea gestionau și gestau 20 de ființe umane pe tot intervalul Repatrierii, în tuburile criogenice.

Atât mai rămăsese din trupa de șoc a Cruciașătorului, aruncată de pe Altea (clasă P5, sistemul solar Wai) în Brațele neoprite Vreodată ale Morții-În-Curcubeu. Și asta fiindcă la debutul Revoluției, când au vrut să îndeplinească Misiunea Aceea Grea, sinucigașă ar spune unii, fuseseră spârcuiți de la Asolizare.

Desfigurați.

Demontați.

Numai o mână de Soldați se mai înapoiase în haloul protector.

Rămășițele.

În urma lor, urmărindu-i și înghițindu-i, venea imperturbabil **Valul de Neștiut și Îngrozitor**, ridicat asupra-le din însăși Fruntariile Zonei Virgine, și care fusese spart de gravitația Planetei în mii de miliarde de bucăți, prăbușindu-se Neputincios peste Orașele ciclopice.

Doar că totul fusese în zadar.

Numai Art-Cruciașătorul lor, binecuvântat fie numele Armatorului, retrăgându-se între Stelele încremenite de Diamant, își purtase încărcătura în străfundurile Miezului de Noapte dintre Tărâmurii.

Toți fugiseră de acolo, departe de Val, supraviețuind.

R.C. - 240 era Brațul de Titan cu care Cruciașătorul controla Corpurile din Crisalide. Oamenii Adormiți pe care îi Repatria. R.C.-240 era un Robot-Figure, un Humanoid non-euristic de clasă supremă, neutrinică; esența neurală a Mașinii Totale.

Iar când Nivelul de rezonanță Stabilă acționă, Crisalidele își pierdură Treptele de Opacitate și R.C.-240 percepă dezastrul: trupurile contorsionate, gurile înghețate, nările sfâșiate, ochii și piepturile peste care Moartea-În-Curcubeu, efectul Valului, nu înceta să pășească, zbatându-se să vină afară.

Și de aceea, esența neurală a Mașinii din Brațul de Titan ce îl întruchipa pe R.C.-240 a ales singurul Lucru Prevăzător de făcut cu putință: EXPANDAREA!

În mii de milioane de miliarde de Fragmente De Cruciașător, Stropind Hăul Galactic.

SFLASH SFVA40

EXPLOZIA!

Apoi Legile Blânde, Tacite și implacabile ale Nemișcatului dintre Galaxii se apleacă peste miile de milioane de miliarde de Stropi de Metal, pogorându-le grabnic către Stelele Încremenite de Diamant.

Spre Planete.

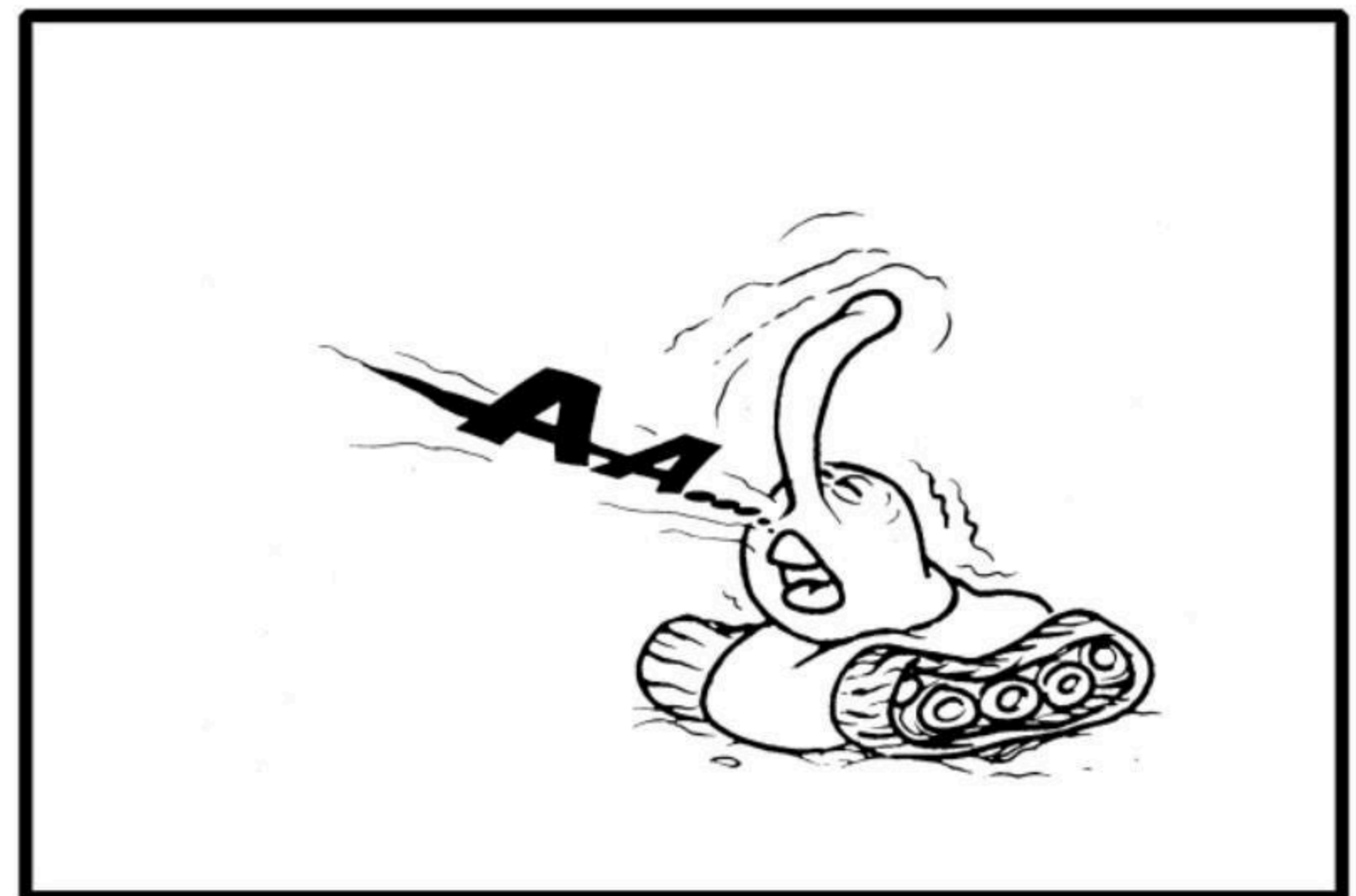
Către miile de miliarde de Locuri Viabile, clocotinde de viață, picăturile acelea de Moarte, pitite în Metal.

Prinse în Curcubeul pe care poate-l vedea-veți Cândva peste creștetul Cercului.

Deasupra Orașului de sub Ploaie.

De unde va coborî.

~ Fine ~



...P!/?...



BD de Marian Mirescu

Sorin Nină

ACUM, PLUS DOUĂ SECUNDE

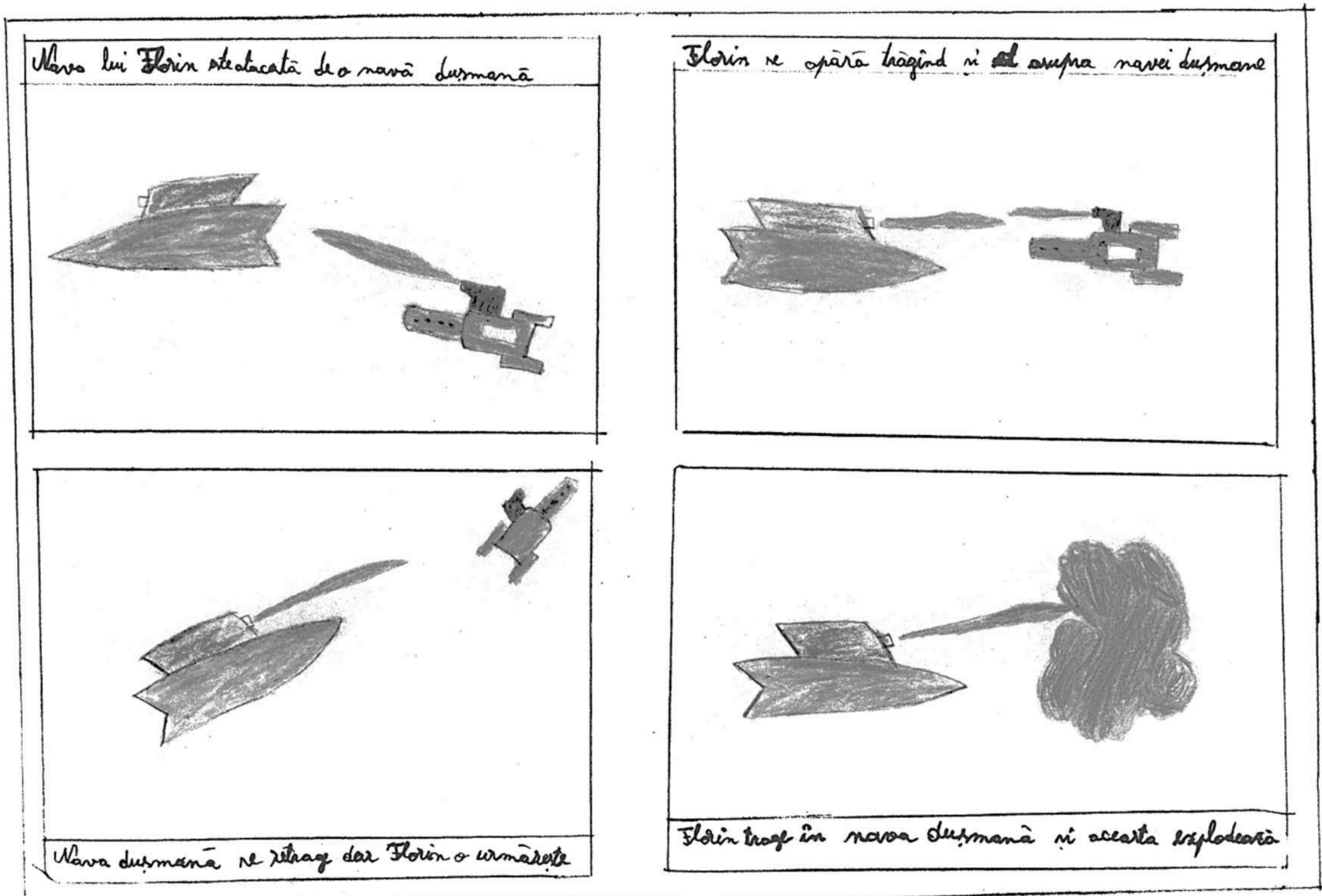
Când ei au venit la noi, mi-au spus că nu mai există decât acum, plus două secunde. Când ei au venit la noi, mi-au spus că nu mai există decât acum, plus două secunde. Când ei au venit la noi, mi-au spus că nu mai există decât acum, plus două secunde. ...

Copilul Mircea Sorin

LUPTA COSMICĂ

Stângăceaua, Mehedinți, cca. 1982

Nava lui Florin este atacată de o navă dușmană. Florin se apără trăgând și el asupra navei dușmane. Nava dușmană se retrage, dar Florin o urmărește. Florin trage și aceasta explodează.





SAMMY
NU-ȘI CUNOȘTEA
PĂRINȚII...

...IAR AMINTIRILE DESPRE COPILĂRIE
SE REZUMAU LA SPRAYUL ȘI CĂRPA
CU CARE ȘTERGEA
PARBRIZELE MAȘINILOR...

...DA, ȘI O DORINȚĂ NĂPRASNICĂ
SĂ AIBĂ PROPRIA MAȘINĂ!

...SCHIMBASE CĂRPA DE ȘTERS PRAFUL
PE FURTUNUL UNEI POMPE DE BENZINĂ, FURTUNUL
PE O TAVĂ DE OSPĂTAR ÎNTR-UN EXPRES MCDONALD'S...

...SĂ VADĂ LUMEA!

ȘI ÎN SFÂRȘIT, ȘORTUL
ȘI PĂPIONUL CU
O SALOPETĂ GRI-PETROL
DE MECANIC AUTO

SENS UNIC

Text: Dodo Nită
Desene: Marian Mirescu

CREDIT PESTE CREDIT,
CHENZINĂ DE CHENZINĂ,
ÎȘI STRÂNSE FERICIREA
ÎNTR-UN CIORAP PETICIT.
VISUL DEVENI REALITATE:



O SPLENDIDĂ LANDIA SX CE-NGHIȚEA DOUĂ CENTE PER ORĂ CA PE-UN NIMIC.
O ZI ÎNTREGĂ RĂMASE ÎNTR-O STARE VECINĂ CU NEBUNIA, MĂNGĂIND DUIOS CAPOTA
MAȘINII SUB CARE FORNĂIAU NERVOȘI MUSTANGII-PUTERE. LUMEA ÎNTREGĂ ERA A LUI.
SE SIMȚEA CA UN NOU COLUMB ȘI DE ACEEA ÎȘI BOTEZĂ MAȘINA „SWEET MARY”.



SE TUNSE,
SE BĂRBIERI...

ÎMBRĂCĂ
HAINE NOI ȘI...

ÎNAINTE DE MAREA PLECARE
SE PREGĂTI MINUȚIOS.
ARUNCĂ ÎN PORTBAGAJ
O TRUSĂ DE SCULE, O CANISTRĂ, O LOPATĂ,
O PĂTURĂ...

...PORNII!

OARE CĂȚI ANI SĂ FI TRECUT, CERURI, DE ATUNCI? ÎNVĂȚASE PE DE ROST...

ENJOY

...PANOURILE PUBLICITARE CE ÎNCADRAU AUTOSTRADA



SE PLECTISISE DE
VEȘNICILE POANTE
RASUFLATE ALE SPEAKERILOR
DE PE „CITIZEN BAND”

FUSESE ATACAT DE „INGERII IADULUI”. DAR...
ÎȘI RECĂȘTIGASE CREDITELE ÎN MARILE TRIPOURI MOBILE.

SI SE BUCU
RASE DE CĂL
DURA
HABITA
CLULUI
ULTRA
SOFTICAT
PE CÂND
TRAVERSA
NEMĂR
GINITELE
PUȘTIURI
DE
GHEAȚA
ALE
SUDULUI



DIN CÂND ÎN CÂND
FĂCUSE DRAGOSTE
CU FEMEI DE OCAZIE
ÎN ÎNTUNERICUL
DRIVE-IN-URILOR

DAR ACUM ÎMBĂTRĂNISE, BĂRBA ÎI ÎNVELEA GĂTUL CA UN FULAR ÎMPLĒTIT.
„SWEET MARY” ARĂTA CA O HOAȘCĂ HODOROGITĂ ȘI NUMAI CĂ NU MERGEA ÎN
BASTON. MEREU PIERDEA BA CĂTE UN ȘURUB, BA CĂTE-O PIULIȚĂ. ERA TIMPUL
SĂ SE OPREASCĂ. NU REUȘEA ÎNSĂ! O FORȚĂ IREZISTIBILĂ ÎL TRĂGEA ÎNAINTE,
TOT ÎNAINTE! ADEVĂRUL I SE DEZVĂLUI BRUSC, CA LAMA UNEI GHILOTINE...

...PE GĂTUL CONDAMNATULUI: LUMEA ÎNTREGĂ ERA O GIGANTICĂ
AUTOSTRADĂ!
OAMENII
SE NĂȘTEAU
ÎN CARAVANE ȘI
TRĂIAU ÎNTR-O PERPETUĂ
MIȘCARE ÎNTRU
RESTAURANTE



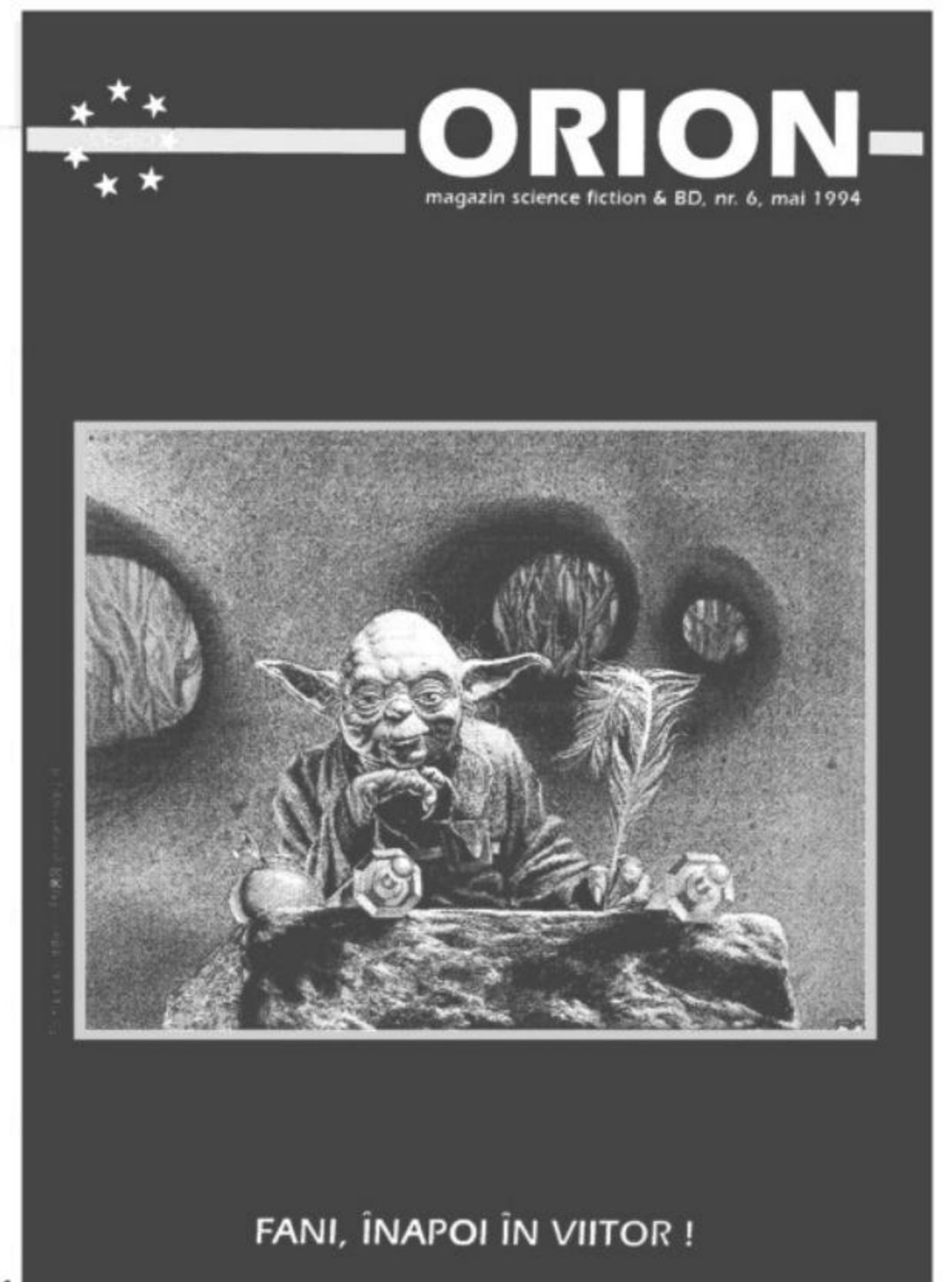
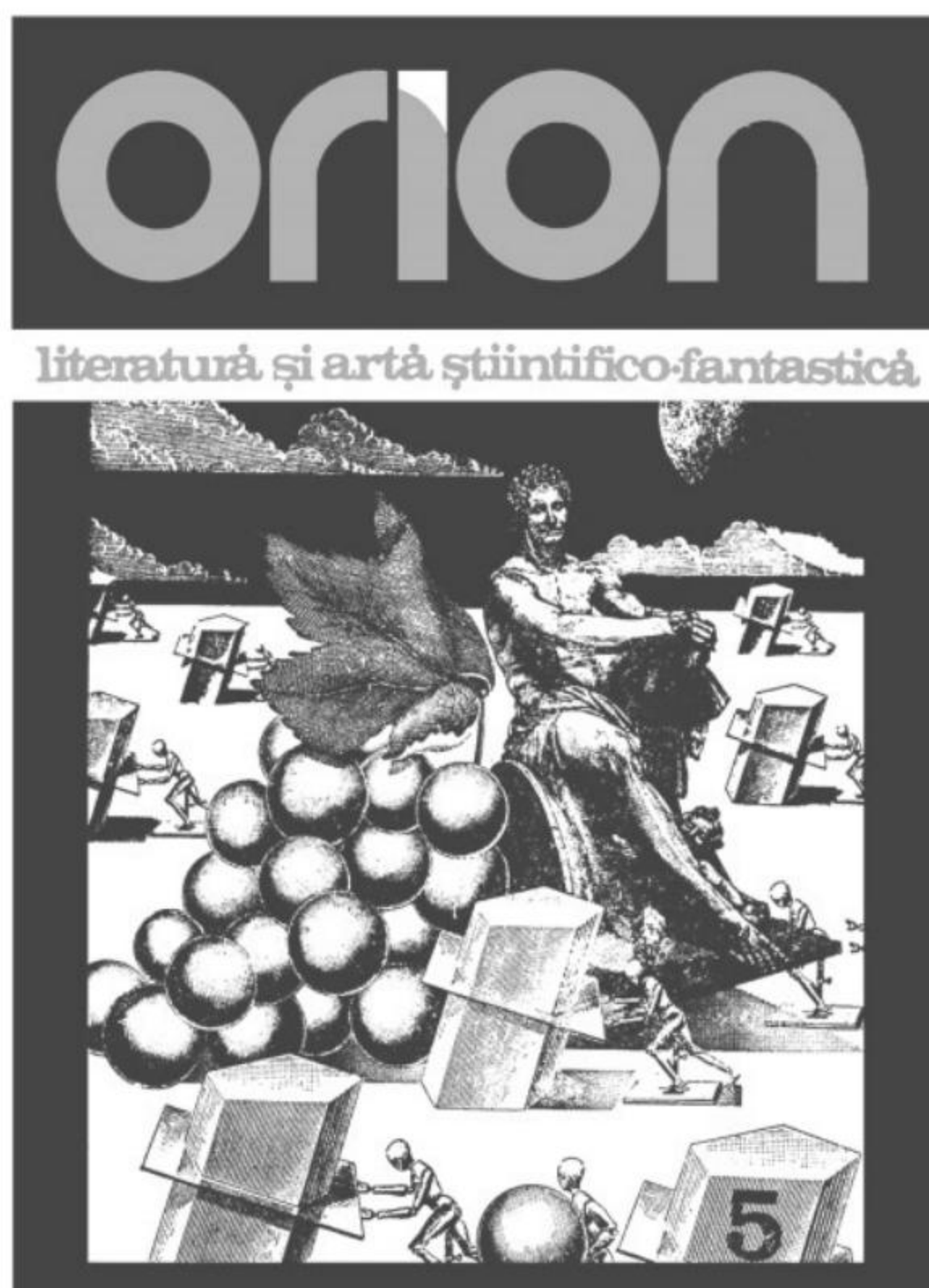
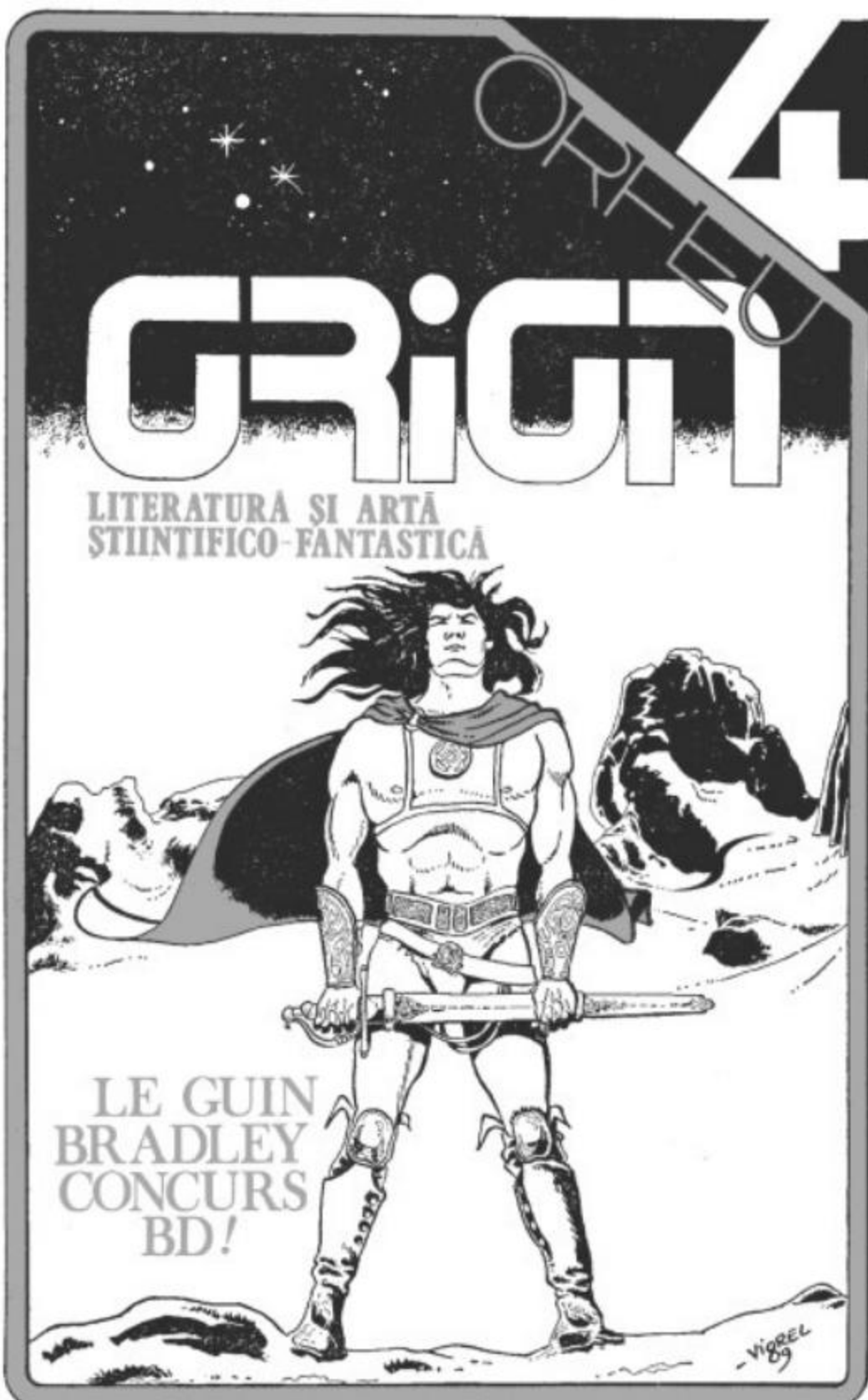
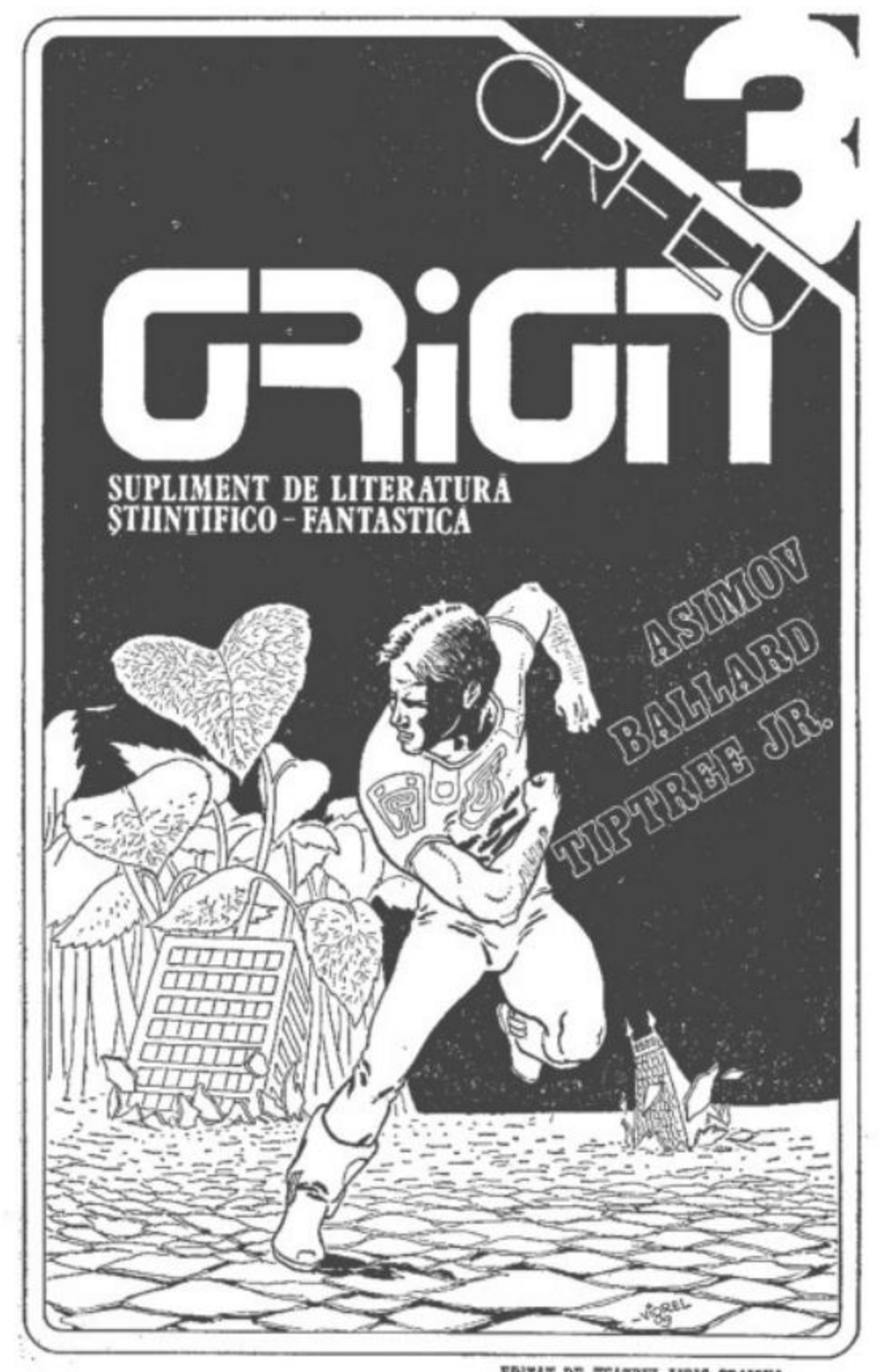
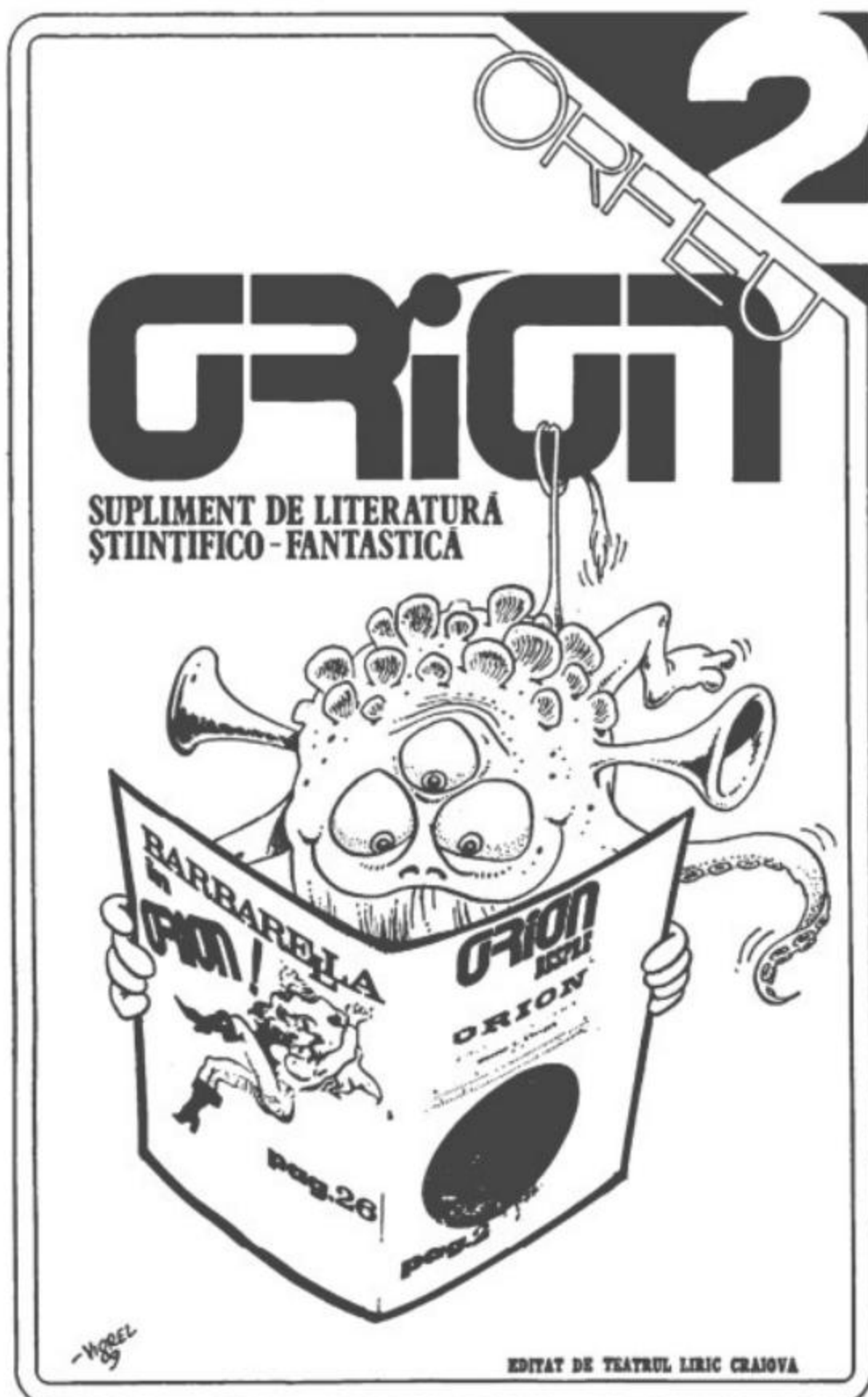
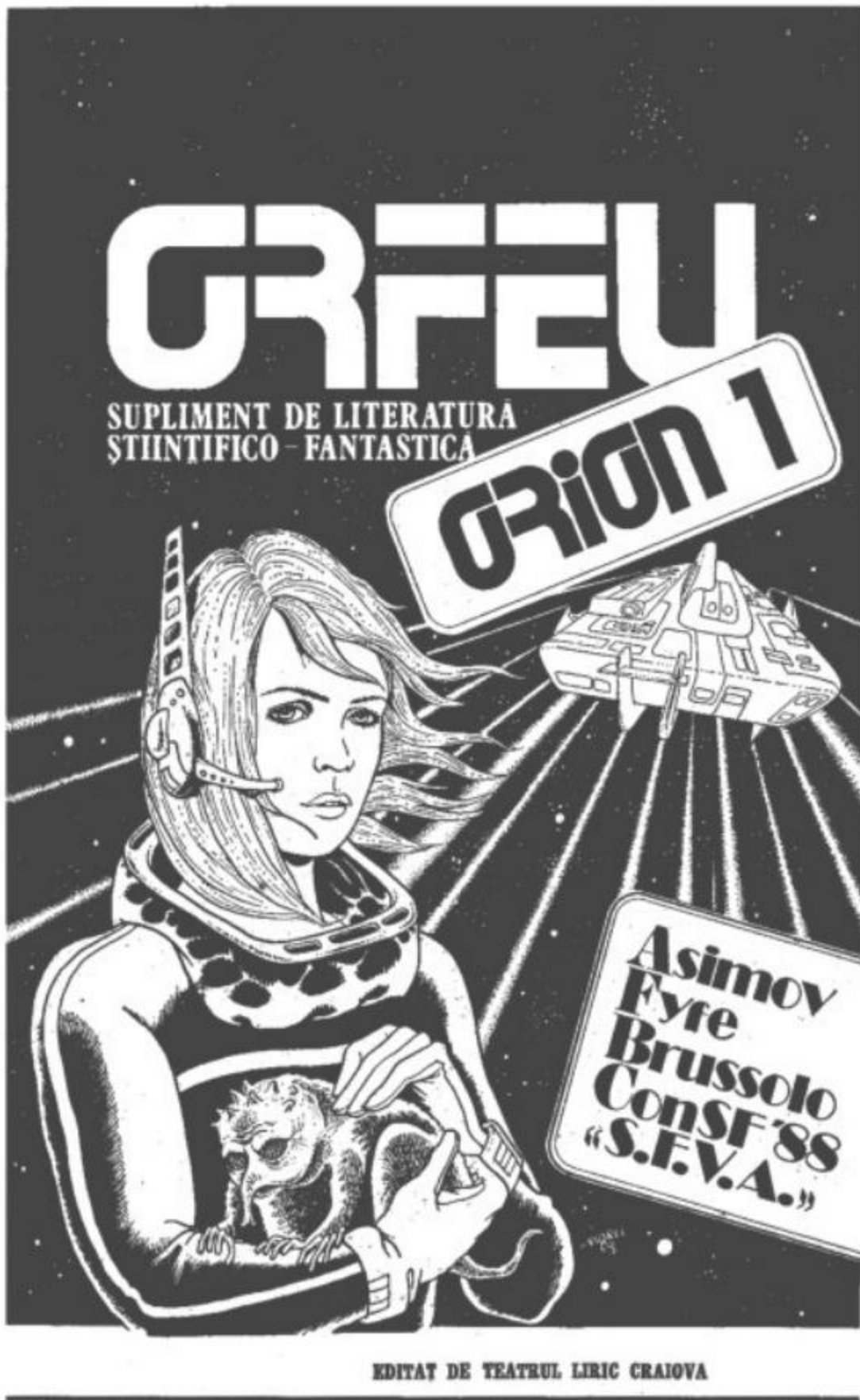
BENZINĂRII,
DRIVE-IN-URI, GARAJE-SERVICE
ȘI PARKING-URILE
COMPLEMENTARE
AUTOSTRĂZII.

NUUU!

AR FI VRUT
SĂ COBOARE
DIN MAȘINĂ
SĂ ÎNTOARCA
IMPOSIBIL
ȘUVOIUL INFINIT
DE AUTOVEHICULE
SE SCURGEA ÎMPLACABIL
CĂTRE CIMITIRUL
DE MAȘINI,
PORTIERĂ LĂNGĂ PORTIERĂ
ÎN TIMP CE UN GURIST LA MODĂ
SE ZBĂTEA ÎN MINIBOXELE
STEREO ALE APARATELOR
DE RADIO:

„MI-AM DORIT O MAȘINĂ
ȘI IATĂ ACUMA O A-AMI!”

DEPARTE, DEPARTE ÎN URMĂ, ÎNDOIT DE VÂNTURI ȘI RUGINIT
DE PLOI, UN INDICATOR ARĂTA NIMĂNUI SENSUL UNIC AL VIETII



infa
sînt
răm

la s
pri
vite
vorl

în
cel

și
de
î
l
i
ch

SF
ti
c

și să aratam Europei, lumii întregi, că
avem oameni talentați și în aceste domenii, nu mai puțin decât alții. in-
trînd în contact direct cu aceștia, și prin rea-
înaltă ținută artistică.

publicații Drept pentru care vă rugăm să fiți de acord
reviste ca revistă de Science-Fiction independente
entitate juridică, cu cont în bancă și tot ce
de lucruri.

Redacția revistei se compune din:
Dragoș Vasilescu
Marian Mirescu
Mircea-Liviu Goga
Victor Martin
Mișu Pănescu

UN VIS DEVENIT REALITATE ORION

Ați așteptat de mult apariția unui magazin SF și BD. Iată-l, în sfârșit! Într-o formulă îndrăznească - pentru "cunoscători". Fără trucuri paranormale, care, de altfel, au invadat presa actuală. Numai literatură și artă SF de "șapte stele"! Prin selecția textelor, am încercat să evităm monotonia, dar fără a renunța la calitatea literară.

Spațiul larg pus la dispoziția Benziei Desenare este fără precedent în presa din România

Majoritatea desenatorilor sînt tineri participanți la Concursul BD ORION, dar talentul lor evident demonstrează maturitate artistică.

În viitor, am dori să prezentăm cît mai mulți autori români - dintre cei mai buni!
Din haosul ferii al fandomului românesc apar în continuare scriitori și artiști într-adevăr înzestrați, dar care, din nefericire, au foarte puține șanse de a se confrunta cu publicul.

Din fericire, acum există ORION!

Vor fi bineveniți în constelația noastră toți acei "cunoscători" și "fanatici" ai universului SF.

Asta-i tot, deocamdată! Așteptăm opiniile voastre. Și mai mult de-astă: creațiile voastre de 7 stele!

ADRESA: Editura "ORION"
strada Frații Buzești nr.1
(Panaite Moșoiu 4),
CRAIOVA 1100,
Dolj

A APĂRUT! ORION

magazin science fiction & BD

REVISTA
PE
CARE
O
ASTEPTAȚI
DE
4 ANI!

FANI, ÎNAPOI ÎN VIITOR!

O
aventură
continuă





**LAS'
CĂ ȘTIM
NOI!**

www.syndicart.net
syndicart.promotion@gmail.com

28 p. a4 sflash hors-série sfva 40 syndicart craiova august 2022 grafi print